

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Semmit Nélküled
– Semmit Nélkülünk

2024. ősz

NYÁRI ÉLMÉNYEK

Éjszakai kaland

Egéeér! – kiáltott fel egy nyaraláson kedves ismerősünk elalváshoz készülődve. Közös erővel éjszakába nyúlóan kergettük, próbáltuk megfogni, kiteszékelni a kis állatot, mint kiderült, csak rész sikerrel, mert szegény néha ismét rágcslásra ébredt. Másnap a nem túl pihentető „alvás” után a napsütéses szép reggelen az asszony mosolyogva átkeretezte az éjszakát: az egér lesz a kedvenc állatom, és így már nem is lesz olyan szörnyű.

Egy októberi napon Kentenich atya a rábízott maroknyi fiúnak előadást tartott. Egészen halkán történhetett ez. Ráhangolódott a fiatalok lelkére, és kezdetben szinte bátortalanul vázolta fel merész terveit: Mária segítségével egy új ember kiformálásának eszményét. Egy új emberét, aki ellenálló a kor áramlataival szemben, és a magával szemben támasztott követelmények szintjét a legmagasabbra teszi.

A kor áramlatait érezzük mindennapjainkban. Lekéssük a buszt, elkezdünk idegeskedni, pedig pár perc múlva jön a következő, a gyerkőc leejt valamit, rögtön ugrunk rá, bekapcsol a robotpilóta. Könnyen választjuk a szélesebb, kényelmesebb utat a munkánkban, otthon vagy közösségeinkben.

Hívó családként a mi életre szóló küldetésünk, hogy az új ember eszményét életre váltsuk. Jobban szeretni a házastársamat, gyerekeimmel megértőbbnek lenni, a legfontosabb helyen, a saját családjunkban a szeretetet élőbbé tenni, mélyíteni. Jó légkört teremteni, olyat, ahol a banán is megérik. Ehhez az út a másokért szeretetből hozott áldozatokon keresztül vezet: Ahogy Kentenich atya mondja: „Mindig az áldozatban mutatkozik meg, mennyit ér valakinek a szeretete.”

Hisszük, hogy napjaink tele vannak a Jóisten üzeneteivel, amiket észre kell vennünk, akár örömteliek, akár nehezek, de mindenképpen a Jóisten felé vezetnek. Milyen jó, hogy van egy helyünk otthon, a háziszentélyünk, ahova ezekkel az örömmel, nehézségekkel a Szűzanyához mehetünk! Az említett asszonnyal hasonlóan felvehetjük mi is a szemüveget, amivel megláthatjuk a Jóisten szerető kezét az életünkben.

Örökre a szívünkben él, ahogy egyszer Schönstattban, egy szép éjszakán több ezer fiatallal együtt, gyertyákkal a kezünkben összegyűltünk az Őszentély körül énekelve: „Nichts ohne Dich, ohne uns...” (Semmit Nélküled, semmit nélkülnk...)

Így várjuk a Szeretetszövetség napját, 1914. október 18-ának 110. évfordulóját, és Kentenich atya akkori köszöntésével mi is mondhatjuk: Kisdedével Szűzanyánk – szent áldását adja ránk!

Szeretettel a háziszentélyünkéből:
Bartal Gergő és Orsi

Tartalom

Beköszöntő.....	1	Tilmann atya nyomában.....	22	Van/Nincs boruk!.....	39
Éjszakai kaland.....	1	Imáink az Atyához szólnak.....	22	Gyerekszáj.....	41
Esszé.....	3	A pápára figyelünk.....	24	Hírek, aktualitások.....	42
Semmit Nélküled – semmit nélkülünk.....	3	A szeretet szűk kapuja.....	24	Három nap a Szűzanya ölelő karjaiban.....	42
Életünkéből.....	5	Kentenich atya Organikus Pedagógiája.....	26	Egymásba írt szívek ünnepe.....	44
Üzenet Milwaukee-ból.....	5	Lelki napirend iskolakezdésre.....	26	Egymás szívébe íródtunk.....	46
Viharos szeretetszövetség-kötés.....	7	Vendég voltam a háziszentélyedben.....	28	Óbudavári hírek.....	48
Iskolaváltás a Szűzanyával.....	8	ÖÁZISSÁ LENNI – Isten komolyan vesz, és nem felejt.....	28	KHírek.....	49
Anyai gondoskodás.....	9	Teremtett világunk.....	30	CSAK 5 perc.....	50
Lassan, de a szívünkbe írva.....	10	Kütyükben Krisztus?.....	30	A szív szövetsége.....	50
Otthonra találtunk a Szűzanyával.....	11	Emlékezzünk.....	31	Fiatalok Oázisa.....	52
A közös készülés erősít.....	12	Vértessaljai Vali.....	31	Töltekezés a hegyekben.....	52
Szűzanya, Rád bízom!.....	13	Örömeink.....	37	Lánytábor.....	54
Magához vonzza az ifjú szíveket.....	14	Oázis konyha.....	38	Kislánytáborból hazafelé.....	55
„A korsó működik”.....	14	Vineta.....	38	Oázist építünk forrásodnál.....	57
Mindennapi öröm-kör.....	15			Schönstatti sérült tábor.....	58
Isten szeretetét az emberekhez vinni.....	17			Idén is lesz Élesztő Budapesten!.....	59
Kentenich atya tanításából.....	20			Impresszum.....	60
Semmit a társalapítónk nélkül.....	20				

Semmit Nélküled – semmit nélkülünk

Semmit Nélküled

A kislányunk többször esett vissza egy betegségbe. Elkeseredtünk, és este buzgón imádkoztunk felette – különösen a Szűzanyát kérve, hogy meggyógyuljon. Reggelre meggyógyult.

Egy édesanya a gyerekekkel sokadszor keringett, hogy parkolóhelyet találjon. Akkor az egyik gyereknek eszébe jutott, hogy imádkozzanak. Elimádkoztak egy Üdvözlégy Máriát, és szinte azonnal sikerült parkolniuk. Amikor eszembe jut az óráim előtt, hogy kérem Édesanyánk jelenlétét, akkor az érzékelhetően jobban sikerül.

Édesanyánk persze nem automata, de mint egy igazi jó édesanya és nevelő, mindenben segít és támogat bennünket, ami a javunkra szolgál. Örül annak, ha szólunk Neki: Jöjj velem, légy velem!

Akkor sem sértődik meg, ha sokáig csak a saját erőnkre támaszkodunk, és csupán akkor fordulunk hozzá, ha már azok kimerülnek, kudarcot vallanak. Huh, mennyire alázatos és hosszantűrő! Sokkal – sokkal jobb, ha mindent vele kezdünk, mindent vele folytatunk és mindent vele fejezünk be, ha semmit sem teszünk nélküle. Édesanyánknak is jó, mert örömmel jár velünk – ha kérjük. Nekünk is jó – meglátod –, vele minden jobban megy.

- Felébredéskor kérjük, hogy egész napunkon velünk legyen.
- Autóba szállva elénekelhetjük az „Oltalmazd alá futunk” régi magyar imát.
- Amíg a számítógépünk beindul, köszönhetjük a nekünk kedves Mária imával, énekel.
- Munkánk elkezdésekor és szünetekben is kérhetjük, hogy legyen velünk is, amikor dolgozunk, mint ahogy József és Jézus is érezhette Mária jelenlétét munka közben egy jó szó, egy pohár víz által.
- Minden emberi találkozásnál kérhetjük, hogy tudjunk olyan tiszta és szabad szeretettel odafordulni a másikhoz, mint ahogy ő tette.
- Hasfájós gyermekünk éjszakai ringatása közben különösen szívesen melénk szegődik. Vele szinte öröm lesz az éjszakai „műszak”.

Semmit nélkülünk

Ha a „semmit Nélküled”-del élünk, ha folyamatos kapcsolatban vagyunk édesanyánkkal, akkor bizton remélhetjük, hogy ő is fog hozzánk szólni: „Most Te gyere velem!”, vagy Nektek mint házaspárnak: „Most Ti jöjjetek velem!”

.....
...mindent vele kezdünk,
mindent vele folytatunk
és mindent vele
fejezünk be...
.....

Meg fogod hallani amikor arra, kér, hogy

- hallgasd végig figyelmesen a házastársadat, a másik embert,
- légy kedves az idegesítő családtagoddal, munkatársaddal,
- kerekedj felül a kényelmeden és hozz áldozatot egy jó ügy érdekében,
- tegyél meg mindent, amit Ő mond!

Ha megízleled, hogy mennyire jó, megerősítő és boldogító Vele járni örömben, bánatban, akkor mint egy kisgyerek, mondd majd Neki folyamatosan: Én is, én is! Veled megyek.

Üzenet Milwaukee-ból

mok morajlása és ahogy a víz ütemesen nyaldosta a lábaimat, egyértelműen ritmust, keretet adtak az imádságomnak. A zsolozsmák imádkozásakor is valami hasonló lüktetésre érezhettünk rá, de ez most sokkal inkább kézzel-, vagyis inkább „lábalfogható” volt. A végtelenből ered ez a pulzálás, és véget nem érő módon formálja a partot, s talán az arra fürdőzőket, sétálókat is. Szimbolikusan: a víz túlpartján a jó Isten. Ő teremtett és formál még ma is engem, akár a partra vetődött köveket. A víz pedig maga az élet, a szentség, a megtisztulás, az újjászületés. Egy igazi üzenet az atyatelefonból. Sokszor talán tudatosulnak is bennünk ezek az üzenetek, utólag biztosan.

Tehát a vízben sétálva imádkozom, és egyszer csak bevillan Kentenich atya egyik fényképe. Száműzetése éveiben, fekete reverendában az óceán partján készült róla ez a felvétel. Sétál, imádkozik, elmélkedik, a távolba mereng, és szerintem játékosságában még köveket is dobál a vízbe. Akkor, ott egy óceán választotta el hazájától,

Két héttel az óbudavári kápolna ünnep előtt megadatott családunknak, hogy egy hetet tengerparton nyaralhasson. A tényleges kikapcsolódás és kirándulások mellett sikerült időt szánni az imáadásra és az elmélkedésre is.

A tengerparton sétálva rózsafüzért imádkozva a hullámok ütemes csapdosására lettem figyelmes. A hullá-

Schönstatt Családjától. Az általa akkor elmondott imádságok még talán most is visszhangoznak a partra csapódó hullámokban, és formálják a túlpartok világát. Ha csak egy kavicsot dobunk is be a tenger vizébe – bár az imádság ennél hatalmasabb hullámokat kelt –, hatással leszünk a világra, akár annak egy távoli pontjára is. Ismert ugyanis, hogy egy kaotikusan működő rendszerben a kezdeti feltételek apró változásai nagymértékben megváltoztathatják a rendszer hosszútávú működését (pillangó effektus). Hány imádságot, fohászt imádkozott bele, hány áldást „dobott” száműzetése során az örökkévalóság tengerébe?! Hány követ és embert formáltak meg már az ezek által keltett hullá-

mok?! Ez tehát egy ma is működő üzenet a schönstatti atyatelefonon keresztül, tengerentúli hívással!

A kérdés az, hogy kinek mit üzen egy kép. Különbözőek és sokszínűek vagyunk, mint maguk a kövek is. Vannak egyszínűek, mintások, csíkosak vagy akár márványozottak. Ugyanaz a hatás éri a köveket, mégis van, amelyik lapos lesz, van, amelyik hosszúkás, éles szélű vagy teljesen lekerekített. Sokan valószínűleg fel sem figyelnek erre, figyelmük elsiklik a teremtett világ e csodája felett.

Ha csak egy kavicsot dobunk is
be a tenger vizébe,
hatással leszünk a világra...

Egyszer csak egy tökéletesen szív alakú kőre lettem figyelmes. Micsoda „véletlen”! – gondoltam. Egy igazi kis ajándék. Vagy talán egy személyes üzenet? De mit akar ezzel üzeni nekem a Teremtő? Ezt igaziból a következő napon, egy újabb szív alakú kő megtalálása kapcsán értettem meg, amikor is egymásra helyeztem őket. Ezek az Egymásba írt szívek! Hát persze! Ha mi nem kezdjük el hirdetni Isten országának gazdagságát, örömhírét, akkor ezek a kövek fogják ezt megtenni helyettünk. Milyen jó, hogy schönstatt mozgalmunkban ennyire erős az apostoli lelkület fontossága! Merjünk nyitott szívvel járni, és érzékelni a teremtett világ szépségét, hogy megsejtsük annak nagyszerűségét, üzeneteit! Ezen tapasztalatainkból merítve aztán tudnunk kell másokat is gazdagítani, vagy akár egy előadást írni a családnapiakra, hogy ne a köveknek kelljen helyettünk kiáltaniuk.

Hagyjuk, hogy minket is formáljanak ezek a hullámok, hogy mások lehessünk általuk! Hallgassuk a víz ütemes morajlását, hogy személy szerint milyen üzenetet hallunk ki belőle! A mi imádságaink is befolyásolják a jelenünket, jövőnket. Hiszem, hogy a sokszáz nyaraló közül nem véletlenül én találtam meg ezeket a köveket, mert ezek számomra egyenesen Milwaukee-ból a magyar schönstatt családoknak címzett képeslapok voltak. Köszönjük, Kentenich atya!

Viharos szeretetszövetség-kötés

Évek óta tudtunk már a szeretetszövetségről. Eleinte csak egyike volt a megannyi furcsa schönstattos fogalomnak. Akár a kegyelmi töke, a halálugrás, a biankó felhatalmazás, és sorolhatnánk a schönstatti kifejezéseket, melyek első hallásra inkább bizarrnak hatnak, mintsem vonzónak. Mindezzel együtt Óbudaváron az első alkalomtól kezdve úgy éreztük, hazaérkeztünk, és tudtuk, hogy ide szeretnénk tartozni. Lelki megnyugvással tértünk haza a családnapokról. Tapasztaltuk, hogy mérhetetlenül gazdagít minket ez a lelkiület.

Telt az idő, a fogalmakat lassan megszoktuk, és még lassabban meg is értettük. A szeretetszövetség felé lépéseket tenni továbbra sem mertünk, mert annak vakmerősége elképesztő nagyravágyásnak tűnt. Hogy a Szűzanya szövetséget kössön velünk? Anál egész biztosan jobb dolga is akad... Persze, amikor lecsendesedünk, és szépen imádkozunk, akkor köszönjük szépen, hogyha meghallgat minket, na de hogy velünk lakjon?! Egy ilyen veszekedős, hangoskodó, ízig-vérig fiús családban, ahol az ajtók csapódnak? Hiszen innen sikítózva menekülne!

Mikor idáig értünk gondolatban, éreztük mi is, hogy valami hibádzik.

Tudjuk jól Isten szeretetének feltétel nélküliségét. Ez hitünk alapja. De mégis... elfogadni, hogy a Szűzanya az életünk része szeretne lenni... hogy örömmel lenne nálunk... ez azért több, mint meredek. Végül is egy kép segített. Eszembe jutott, amikor Ferenc pápa egy chilei női börtönbe ment látogatóba. Biztos voltam benne, hogy a Szentatya örömmel ment oda, és a képek alapján nem fért kétség ahhoz sem, hogy a rabok is kitörő örömmel fogadták őt. Ésszel már tudtuk korábban is, hogy ezt a kegyelmet nem lehet kiérdemelni, de ez a kép segített szívünkkel megérteni, hogy Ő egyszerűen közelebb akar kerülni hozzánk. Márpedig ha a Szűzanya szívesen lakozna közöttünk, akkor rajtunk ne múljk! Ígéreteket tettünk mi is, amikről nem feledkezünk.

A készülődés során a félelmet, az érzést, hogy mi méltatlanok vagyunk erre, lassan egy várakozással teli öröm váltotta fel. A jejjesség idején érzett örömhöz hasonló. A szövetségkötésünk napján szakadt az eső, és nagyon hideg volt. Körülbül 150-en tolongtunk az óbudavári kápolna előtti ponyvatető alatt. A fiaink hozzánk bújtak, vacogtak. Az oltár is kint volt, szinte nekinyomód-tunk, igyekeztem nem a mikrofon kábeljén állni. Láttam, hogy többeknek ömlik a víz a nyakába a ponyváról. Sok idegen volt. Egészen meghatott, hogy itt vannak, ilyen időjárásban is eljöttek, hogy részesei le-

gyenek a kápolnaünnepnek, amely keretén belül megkötöttük négy másik párral együtt a szövetséget.

...örömmel ment oda, és kitörő örömmel fogadták őt.

Azóta mi változott? Látszólag semmi. A házasságra is sokan azt mondják: csak egy papír. A változás látha-

tatlan. A szívünkben történő átalakulás lassan formál minket. Lassan, de biztosan. Hazudnék, ha azt mondanám, már nem csapódnak ajtók sosem. Talán a tudat, hogy velünk él a Szűzanya, az okoz valami változást. Bármikor odafordulhatok hozzá a legapróceprőbb gondommal és a legnagyobb félelmeimmel is. Persze Ő bárkiére nyitott mindig, és korábban is odafordulhattam volna – fordultam is. Most mégis olyan, mintha egy családtaghoz fordulnék, nem pedig mint egy távoli hatalmas méltósághoz. Az életünk része, a családjunk része, és ezáltal a sokkal szorosabb kapocs által mi is egyre emelkedünk.

Azt nem mondom, hogy a Szűzanyának könnyű dolga van velünk.... de hát Ő akarta. Végtelenül hálásak vagyunk a türelméért.

Iskolaváltás a Szűzanyával

Legnagyobb gyermekünk tavaly őszszel gimnazista lett, egyúttal kollégiumba is került. Sajnos nem érezte jól magát, végül májusban kimondta,

hogy szeretne váltani. Az előzményekhez hozzátartozik, hogy ötödikes korától készült a szóban forgó gimnáziumba, így részben csalódás is volt, hogy nem úgy sülttek el a dolgok, ahogy reméltük, másrészt nehéz is volt elválni a helytől. Másik iskolát

kerestünk neki, de mindenhol telt ház volt. Végül augusztus végén kiderült, hogy az egyik kiszemelt iskolában van üresedés, át tudják venni. Váltott, nem kis meglepetést okozva ezzel a volt iskolájában.

Az új helyén nagyon jól érzi magát. Megnyugodott, kinyílt, társaságra lett.

Sokat imádkoztunk a sikeres váltásért, és biztosak vagyunk benne, hogy a Szűzanya gondoskodása is benne van abban, hogy ilyen szépen, megnyugtatóan alakultak a dolgok.

Anyai gondoskodás

A Szűzanya és Jézus türelmesen várnak ránk, amíg készek nem leszünk egy mélyebb elköteleződésre. Ők nem siettetnek minket, tiszteletben tartják szabadságunkat. Életünk eseményei által szeretettel élénk jönnek. Így történt ez velünk is:

Már 15 éve ismertük a Schönstatt Mozgalmat, és régóta volt háziszentélyünk, amikor végre megkötöttük a szeretetszövetséget. Kezdő schönstattos családként engem az a félelem tartott évekig vissza, hogy ha megkötjük a szeretetszövetséget, akkor ki tudja, milyen keresztet kapunk. Sok schönstatti család ugyanis olyan kemény élettörténeteket mesélt Óbudaváron a családnapon, mely számomra – nyilván a téves istenképem miatt – inkább elretentő volt.

Egyébként éppen abban az időben nagyon küzdöttünk két kisfiunkkal, akik elég elevenek voltak, aztán a svájci frank hitelre vásárolt házuk és a megemelkedett törlesztőrészek, munkahelyi problémák miatt mi sem voltunk akkor túl vidám helyzetben. Mindezekkel a nehézségekkel talán kicsivel könnyebben meg tudtunk volna birkózni, ha a Szűzanyára és Jézusra többet bízunk.

Ma már látom, hogy a szeretetszövetség a házassági szövetség megkoronázása, valamint a Szűzanya és Jézus iránti bizalmunk és odaadásunk kifejeződése. De ehhez az odaadottsághoz fontos a jó istenkép, mely az én életemben évtizedek alatt formálódott ki. Ehhez erős segítség volt számomra férjem szeretete, plébánosunk prédikációi, aki egy szerető isten képét közvetítette vasárnapról vasárnapra, valamint egy szentignáci szemlélődő imacsoport a plébániánkon, ahova kb. 2-3 éve járok. Pécsi Rita tanárnő előadása a felnőttkor kríziseiről, és az utóbbi kb. 1 évben a Kentenich olvasókönyv is sokat jelentettek számomra.

.....
...csak a Szűzanyához és Jézushoz „menekülhetünk”.
.....

A szeretetszövetséget akkor kötöttük meg, amikor 43 évesen megtudtam, hogy 4. gyermekünket várom, akire nagyon vágytam, ugyanakkor erősen aggódtam is. Ugyanekkor éppen azon

is izgultunk, hogy megkapjuk-e az új hitelt, melyből végre felépülhet a házunk. Ekkor már úgy éreztem, hogy csak a Szűzanyához és Jézushoz „menekülhetünk”.

Végül minden jól alakult, bár voltak nehézségek, de a Szűzanya, Jézus és Szent József mellénk álltak (május 1.

előtti pénteken kaptuk meg a hitelt), szinte gond nélkül felépült a házunk, gyermekünk rendben megszületett, azóta férjemmel elvégeztük a családakadémiát, gyermekeinket jó gimnáziumba vették fel.

A szeretetszövetség persze nem varázsszer, életünkben lehetnek nehézségek, de nem mindegy, hogy ezekkel egyedül küzdünk meg, vagy szorosan összekapaszkodva házastársunk és gyermekeink mellett a Szűzanyával és Jézussal.

Lassan, de a szívünkbe írva

A szeretetszövetség megkötése számunkra igazából egy kapcsolat megerősítése volt, a Szűzanya még közelebb hívása a családukhoz, és igyekszünk a szövetség megtartásának ránk eső részét is hűségesen teljesíteni.

Nagyon találó magunkra vonatkoztatva is Tilmann atya gondolata, mi-

szint Schönstattban minden lassan növekszik – szinte semmit. Mi kettesben is többször beszélgettünk a Szűzanyával kötendő szeretetszövetség-kötésről. Tudtuk, mennyire sajátja az minden schönstatt mellett elköteleződött házaspár számára. Mégis úgy éreztük, hogy a szövetségkötés nem egyszerűen észszerű döntés kell, hogy legyen, hanem lélekben kell elérkeznünk az „Igen!”-ig. A Szűzanya pedig majd úgysis jelét adja, mikor érkezett el számunkra is az idő.

Ez a nap az egyik őszi, éves jelmondatkereső zsinaton jött el, amin mi először vettünk részt. Az egész hétvégén éreztük a Szentlélek jelenlétét – ez abból is kitűnt, hogy nagyon karakteres jelmondat született. De mindenekelőtt az a mély érzékeléskapcsolat érintett meg és ragadott magával bennünket, ami az egész hétvégét jellemezte.

Ott, a zsinaton ugyan nem került szóba, viszont hazafelé, az autóban utóízlelve a hétvége eseményeit, egyikünk megkérdezte, mi lenne, ha megkötelnék a szeretetszövetséget, mire a másikunk is megerősítette, hogy benne is ugyanez merült fel (immár a szívünkbe írva). Ez volt az a jel, amire vártunk, és a következő tavasszal meg is kötöttük a szeretetszövetséget.

Otthonra találtunk a Szűzanyával

Családnapokon többször hallottuk, hogy a legnagyobb csodák sokszor a családi ház vásárlásához kapcsolódnak. Amikor azonban előtte állunk ez olyan esélytelennek tud tűnni. Számunkra is az volt. A lakásunkat is bonyolult ügy volt eladni, mert már állami támogatással vettük, ami sok mindenben kötött minket. De hittünk, bíztunk, és ezért áldozatainkat bedobtuk a kor-

.....
...véghez vitte a számunkra lehetetlent.
.....

sóba. Jöttek is a megpróbáltatások: szakmai pofonok, anyagi nélkülözések.

Ennek ellenére kerestük a házunkat, és meg is találtuk: a félkész, még épülő projektet egy ismeretlen ingatlanos hirdette.

És ez az ember lett a kulcsfigurája a történetnek. Elmondtuk neki, hogy pénzünk nincs, de van egy lakásunk, amit, ha el tud adni annyiért, amennyiért az újat kínálja, akkor belevágunk. Az ingatlanos pedig véghez vitte a számunkra lehetetlent. Eladta a lakásunkat a rövid ideig tartó piaci csúson, rekordáron. Annyiért, hogy a kertés házat meg tudtuk venni.

A következő kb. két hónapban minden kérdés megoldódott (pl. CSOK, ÁFA). Az építkezés nagyjából sima menet volt, és csak két és fél hónapot csúszott. A kivitelező ismeretlen volt, sokan óvtak tőle, de nem volt különösebb probléma, sőt a munka vége felé jóban lettünk, és sok mindenben a segítségünkre volt.

Azóta mindent el tudunk képzelni, hogy megvalósul, ha beleillik a Jóisten tervébe, és állhatatosan kérjük.

A Jóisten nagyvonalúságát és a Szűzanya hatékonyságát bizonyítja a hab a tortán: a szakmai pofonok után jött az elismerés is a beköltözés végére, és az anyagi nehézségek orvoslására is esélyt kaptunk. A továbbiak már rajtunk múlnak.

A közös készülés erősít

Mi úgy indultunk neki a szeretetszövetség kötésnek, hogy nem tudtuk, vajon a végére tudunk-e jutni az anyagnak. Megpróbáltuk komolyan venni, és alaposan készülni, de úgy voltunk vele, hogy hiszen határidő nincs, és majd akkor fogunk ténylegesen szeretetszövetséget kötni, ha komolyan fel tudunk rá készülni. Ugyebár ez egy elhatározás, és csak akkor lehet „érvényes”, ha tudjuk, mire vállalkozunk... Ha nem sike-

.....

...a küldött anyagokat szívesen forgatjuk... tudunk a Szűzanya eszközei lenni.

.....

rül a megadott ünnepig, alkalomig, akkor sincs semmi gond, mert a következő alkalomig biztos felkészülünk... Így álltunk neki...

Aztán alkalomról alkalomra azt éreztük, hogy a küldött anyagokat szívesen forgatjuk, beszélgetünk róluk, és sokkal természetesebb, könnyebb volt a felkészülés, mint ahogyan azt elképzeltük.

Arra jöttünk rá, hogy az elhatározás, a szándék a legfontosabb, és a Szűzanya segít, kézen fog, és vezet ebben is. Jó tapasztalat volt, és mi csak bátorítani tudunk mindenkit. Nagyon megerősített minket a kapcsolatunkban a „Szűzanyával egymásba írt szívek”...

Külön-külön is és együtt is úgy érezzük, hogy nagyon fontos számunkra a szeretetszövetség. Tudjuk, hogy felelősség is, hiszen a Szűzanya „számít ránk”, és jó lenne méltó munkatársnak lenni. Ugyanakkor bennünk van, hogy nem is ez a fontos, mert ha odaadjuk a szívünket, akkor mindenképp tudunk a Szűzanya eszközei lenni.

Konkrétan olyan kérdésekben érezzük ennek nagy jelentőségét, amikor előre egyáltalán nem látható dolgok miatt aggódunk. Gyermekeink felnőtt keresztény hitének megtalálása pl. ilyen. Amíg kicsik voltak, ez könnyebb volt, minden evidencia volt nekik (többször ☺), úgy tettek, ahogy mi is (rendszeres vasárnapi mise, szentségek felvétele). Egyetemistaként, fiatal felnőttként nekik kell megtalálni önmagukban azt a motivációt, hogy ez a rendszeresség megmaradjon. A világ, a baráti társaságok, a munkahely, és bármi más is eltávolíthat, de hisszük, hogy amit kicsi korukban elültettünk a szívükben, az most felnőtt korukban is fontos lesz számukra.

Erről nagyon sokat „beszélünk” a Szűzanyával... és érezzük, hogy sosem hagy cserben minket.

Szűzanya, Rád bízom!

Amikor a schönstatti útra léptünk, nyitottak voltunk, elfogadók, telve tudásvágygal, kíváncsisággal. Próbáltuk megvalósítani saját életünkben is a jónak tartott megtapasztalásokat. Így jutottunk el a Szűzanyával való szeretetszövetségkötéshez. Próbálunk hitelesen élni, a keresztény értékrendhez igazodni, közben „lét-apostolkodni”.

Néha megállunk, elidőzünk a Szűzanyánál. Megköszönjük a segítséget, kérjük az oltalmát, felajánlásokat teszünk. Abban a hitben-meggyőződésben, hogy mindezt a köztünk fennálló szövetség jegyében tesszük. Egy hosszú fejlődési út vezetett idáig, szeretnénk is ezen tovább haladni. Bízunk a Szűzanya ígéretében, hogy magához vonzza az ifjú szívet, és gyermekeink is ezen az úton haladnak majd tovább. Többször előfordult, hogy úgy éreztük, valamilyen feladattal nem tudtunk megbirkózni. Akkor odaültünk a házi-szentély elé, és felajánlottuk: „Szűzanyám, én ennyire voltam képes, a többit Rád bízom!” És megoldódott a probléma...

A legmélyebb Szűzanya-élményünk ötödik gyermekünk születésével kapcsolatos. A várandósság 25. hetében egy éjszaka arra ébredtem, hogy fele-

.....
Ez volt a mi igazi szövetségkötésünk a Szűzanyával!
.....

ségem egész testében remeg! Görcsölt, szülési fájdalmai jelentkeztek. Tíz percesek, 7 percesek, 5 percesek... Mivel negyedik gyermekünk 33 hétre született, nagyon megijedtünk: most még nem szabad megszületnie! Nem a mentőket hívtam, hanem a Szűzanyát. Fohászkodtunk, majd elkezdtük imádkozni a rózsafüzéért. Fogtam feleségem kezét és hasát, és lassan ritkultak, majd abba-maradtak a fájások. Egészen a 38. hétig kitartott a kisbaba az édesanya méhében. Egészséges, fejlett gyermekként született meg, és az eredetileg eltervezett név helyett a Mária nevet kapta. Ez volt a mi igazi szövetségkötésünk a Szűzanyával!

Máskor egy munkahelyi átszervezés kapcsán kerültem nehéz helyzetbe, addigi feladataim mellé egy teljes embert igénylő új munkakört is kaptam. Tanulnom kellett az újat, végezni a régit is, és sok nehézség is jött közbe. Kilátástalannak tűnt a helyzet. Egyik este fáradtan, elkese-redve értem haza. Elpanaszoltam a házastársamnak, aki figyelmesen meghallgatott, és annyit mondott: Te mindent megtettél, a többit bízuk a Szűzanyára! Imádkoztunk, és másnap sorra oldódtak meg a problémák, néhány nap múlva pedig már kezdtem utolérni magam. A Szűzanya segítségével nélkül nem ment volna!

Magához vonzza az ifjú szíveket

Évekig hiába vártunk a gyermekáldásra. S amikor először jártunk Óbudaváron, bedobtuk a kérésünket a korszóba. Ezután hamarosan megfogant első gyermekünk. Szövetségünk története itt kezdődik a Szűzanyával. Amikor gyermekünk 7. osztályos volt, nagyon nem találta a közös hangot a hittan tanító pappal. Emiatt

nem szerette a papokat, nem akart gyónni, nem járt misére. Végül úgy döntöttünk, hogy 8. osztályban etikára fog járni.

Mindez nagyon fáj nekünk, szülőknek, és újra a Szűzanya segítségét kértük. 2023 nyarán szeretetszövetséget kötöttünk a Szűzanyával, és kértük, hogy vonzza magához az egyháztól eltávolodott gyermekünk szívét.

Gyermekünk a nyár folyamán elment egy másik plébániai közösség által szervezett hittanos táborba. Már ez is nagy eredmény volt, de a csodák még csak ekkor kezdődtek. Gyermekünk itt megismerkedett egy hitoktatóval, aki felajánlotta neki, hogy hétfégenként eljárhat hozzá a plébániára hittanra, és felkészíti a bérmálásra. Gyermekünk igent mondott! A plébániák közötti ellentétek miatt úgy tűnt, hogy ez mégsem jön össze, de az ellentétek elsimultak, szabad lett az út. Az időpont azonban nem volt megfelelő gyermekemnek, mert ütközött a kihagyhatatlan edzéssel. A hitoktató vállalta, hogy akkor egy alkalmas időpontban is tart hittanórát. Gyermekem újra jár hittanra, meggyónt, visszatért a templomba, és készül a bérmálkozásra. A Szűzanya megtartotta ígéretét, és magához vonzotta gyermekünket. Istennek legyen hála!

„A korszó működik”

Amikor „schöstattosok” lettünk, a korszóval és a hozzá kapcsolódó szép gyakorlattal már az első időkben megismerkedtünk. Hallottunk törté-

neteket a korszó „erejéről”, azonban csodájának személyes megtapasztalásra tavaly nyárig nem volt lehetőségünk. Akkor már évek óta küzdöttünk nagylányunkkal, aki 9 éves kora ellenére sem tudott szabadulni egy rossz szokásától, az ujszopástól. Az

évek alatt minden praktikát kipróbáltunk már. Hol kedvesen, hol szigorúbban igyekeztünk segíteni neki, de egyik módszer sem hozott eredményt. Tavaly nyáron, egy szép óbudavári családnapos héten jött a felismerés: a Szűzanya segítségét még nem kértük az ügyben. És minthogy tudtuk, „Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!”, a kérésünk korszóba dobásakor felajánlottuk a Szűzanyának szolgálatunkat az ügy érdekében. Nem is kellett sokáig várnunk a feladatra. Még aznap délután találkoztunk családcsoportunk akkori vezetőivel, akik a beszélgetés végén váratlanul előálltak azzal a kéréssel, hogy szeretnék átadni nekünk a

csoport vezetésének nemes feladatát. A korszóba dobott kérés és a szolgálatra kínálkozó alkalom ilyen összecsengése – hisszük – nem a véletlen műve volt. A feladatot elvállaltuk, és nagylányunk ügye – láss csodát – pár hónap múlva egyik napról a másikra megoldódott. Közvetlen közelről éreztük a Szűzanya segítő kezét, és most már személyes megtapasztalásunkból is mondhatjuk, hogy: a korszó működik!

Mindennapi öröm-kör

Egy prédikációban hangzott el: életünk olyan, mint egy gyönyörű, Isten szötte szőnyeg. A hátoldalán a szálak teljesen kusza összevisszaságát látjuk, és nehezen hihetjük el, hogy a szőnyeg színe gyönyörű. Életünkben a fonákjával szembesülünk, és majd csak a mennyországban tárul eléink a teljes minta. Látjuk majd, hogy annak a véletlenszerű, kusza szálnak pont oda kellett futnia, hogy a szőnyeg színén a gyönyörű

motívum kirajzolódjon – és bizony a minta nem egy nap alatt készült el!

A Jóisten művészi figyelmességénél csak az előrelátása nagyobb, amivel az életünk szöttezésében ezeket a mintákat kialakítja. Néha már most a földön is megláthatjuk az Alkotó keze nyomát – sőt, pont ezt tanuljuk a schönstatti úton: nemcsak mi igyekszünk kitapogatni a Jóisten tervét, hanem megpróbáljuk meglátni, Ő mit tesz értünk, mit ajándékoz a számunkra. A mi családjunk életében egy kis „textilképet” ezen a nyáron fedezhettünk föl, amit most az Oázis lapjain ki is állítunk, hadd gyönyörködhessek benne ti is.

A nyári családnapokra készülve azon gondolkodtunk, vajon az elmúlt évben a mi mindennapi életünkben hogyan valósult meg a kápolnánk új neve, azaz hol

...jelentőséget nyert ez a kis egész napos „hordozás“.

tapasztaltuk meg, hogy a Jóisten a szívébe írt minket, vagy a saját szívügyét helyezte a miénkbe. Nagy örömmel fedeztük föl, hogy bizony régóta szövögeti számunkra az „egy-másba írt szívek” mintáját! Biztosan már akkor előre látta sok-sok évvel ezelőtt, hogy ez lesz majd a kápolnánév, amikor öt gyermekkel ajándékozta meg házasságunkat, és ráadásul ezek a gyerekek a hét különböző napjain születtek. Így aztán – velünk együtt heten lévén a családban – szinte magától adódott, hogy mindenkinek legyen egy „saját napja”, amikor az esti imánál főleg az ő számára kérünk áldást, őérte adunk hálát különösképpen. Amióta pedig felnőtt gyermekeink már nem velünk laknak, még nagyobb jelentőséget nyert ez a kis egész napos „hordozás”. Külön imádkozunk az adott gyermekünkért, és néha már a hét elején azon töröm a fejemet, milyen picit írjak majd neki este (hisz a fiatalok

nem szívesen olvasnak terjedelmes mondatokat...), mit köszönjek meg benne, milyen jótulajdonságára emlékeztessen magunkat, milyen apró jótettén „kapjam rajta”. Újdonságnak is kell lennie persze (ne olyan legyen, amit ezerszer hallott), meg őszintének is, személyesen találónak is. Mióta a nagyobbakkal már nincs napi szintű kapcsolatunk, találékonynak kell lennem, hiszen gyakran csak egy rövid telefonbeszélgetés áll a rendelkezésemre, abban kell fölfedeznem, mit köszönhetek meg az esti „öröm-kör”-ben!

Sok éve teszünk így napról napra, és hűségesen igyekszünk kitartani ebben a kis családi szertartásunkban. Nagyon szép ajándék a Jóistentől, hogy már évekkel ezelőtt kitervelte, hogy beleszö az életünkbe egy ilyen szokást, ami által még jobban a kápolnához kapcsolja a családjunkat – vagy még valószínűbb, hogy direkt a mi számunkra küldte ezt a kápolnanevet! Köszönjük neked, Istenünk!

Isten szeretetét az emberekhez vinni

„És mikor halok meg?” – kérdezte tőlem egy 70 év körüli tumoros beteg, amikor egy fájdalomcsillapító tapaszt helyeztem fel neki. „Ettől nem fog meghalni, ez a fájdalmát csillapítja. Azt, hogy meddig élünk és mikor halunk meg, csak a Jóisten tudja.” Bizonytalan reakciója miatt megkérdeztem tőle: „Hisz a mennyországban?” – „Nem is tudom, nem is tudom...” – volt a válasza.

A következő napokban észrevettem a beszélgetéseinkben és különösen a tekintetén, hogy nagyon foglalkoz-

tatja a kérdés, hogy mikor fog meghalni, és mi is fog történni utána.

Sokat imádkoztam ezért az emberért, és aztán erős indítást éreztem, hogy adjak neki egy kis képet az Irgalmas Jézusról. Különböző boltokban kerestem, míg végül találtam valami megfelelőt. Egész nap kerestem az alkalmat, hogy átadhassam neki. Estefelé tudtam: most vagy soha. Odavittem neki, és nem mondtam hozzá sokat.

Amint megpillantotta, valami nagyon különleges dolog történt, nehéz szavakba önteni. Mintha valóban az Úr Jézussal találkozott volna ezáltal a kép által... Sírásra fakadt, megcsókolt... Aztán együtt imádkoztunk, és amikor kérdeztem, hogy szeretné-e mégis, hogy egy pap is meglátogassa, buzgón bólogatott. Még aznap megkapta a betegek szentségét, szentáldozáshoz járult. Néhány nappal később megbékélve költözött haza a Mennyei Atyához.

Orvosi feladataim közben újra meg újra lehetőségem nyílik ilyen találkozásokra, ezek a legértékesebb pillanatok számomra, ezért is élem meg munkámat mint hivatást. Szeretném Isten szeretetét – szavakkal és szavak nélkül – eljuttatni az emberekhez.

Isten kiáradó szeretetére választ adni

Nagy öröm volt számomra, hogy múlt nyáron részt vehettem egy lánytáborban, és kísérhettem azokat, akik Szeretetszövetség kötésre készültek. Felidéződtek bennem az emlékek arról a hétről, amikor fiatal lányként én is nagyon erősen tapasztaltam a Szűzanya felém áradó szeretetét, mely válaszra várt, arra, hogy

Isten hozta
Margit-Mária
nővért
Budapesten!

én is szívemet nyújtsam feléje a Szeretetszövetségben.

Azokban az években ismertem meg néhány schönstatti márianővért is, akik egy-egy nyári családnapos hétre, lánytáborokba vagy lányhétvégekre ellátogattak Magyarországra. Volt valami a kisugárzásukban, ami vonzott engem. Őket elnézve volt egy olyan érzésem, hogy el tudnám képzelni, hogy én is boldog lennék ezen az úton. Aztán 17 évesen néhány hetet nyelvtanulás céljából Németországban, Schönstattban tölthettem. Nagyon megérintett a különleges légkör; sok különféle nemzetiségű, egyedi, egyéniségükben kibontakozó, vidám, sugárzó márianővért ismerhettem meg, és egy alkalommal a szentélyben imádkozva nagyon erősen éreztem, hogy a Szűzanya engem is hív...

...az Úr Jézussal találkozott volna ezáltal a kép által.

Többen kérdezték már tőlem, hogy miért pont ezt a közösséget választottam. Ez számomra sosem volt kérdés. Schönstatt olyan lelki és fizikai otthonná vált számomra, amit sehol máshol nem tapasztaltam. Így abban biztos voltam, hogy bárme-

lyik életformára is hív a Jóisten, életemmel Schönsattot szeretném szolgálni.

A Szűzanyával kötött Szeretetszövetség életem forrásává vált, Máriában egy csodaszép Istenhez vezető útra leltem. Hozzá vágyom én is hasonlóná válni, belőle egy darabkát megtestesíteni azok számára, akikkel találkozom, és így a világot Isten felé emelni.

Kimeríthetetlen kincsesládát fedeztem fel

Kentenich atya életében és tanításában is kimeríthetetlen kincsesládát fedeztem fel. Óriási példa számomra az ő Máriához fűződő mély gyermeki szeretete és rendíthetetlen bizalma, mely egész életének szilárd alapot adott, és egy radikális hitben teljesedett ki, mely minden helyzetben Istent mint irgalmas Atyát és az ő gondviselő szeretetét vallotta, és saját személyén keresztül sokak számára megtapasztalhatóvá is tette.

Isten szeretetének megtapasztalása az emberi kapcsolatokban

Azt, hogy a közösségünk tényleg egy igazi család, csak a belépésem után tapasztaltam meg igazán. Óriási ajándék emberi kapcsolatokon keresztül is megélni Isten szeretetét, nagy erőt ad egy közös eszmény, a mély összetartozás, egymás hordozása lélekben, akkor is, ha fizikailag országok, tengerek választanak el.

Az érettségi után a Debreceni Egyetemen szereztem általános orvosi diplomát. A Jóisten különös gondviselésének éltem meg, hogy annak ellenére, hogy az utolsó vizsgáim miatt a jelölt időszakot még nem tudtam Schönstattban tölteni, az államvizsgám után csatlakozhattam a már úton lévő évfolyamtársaimhoz a posztulátusba. 2018. március 18-án volt a beöltözésünk, melyen a Mennyei Atya egy nagyon szép égi jelet is ajándékozott ehhez az új kezdethez: Esett a hó! Így vonulhattunk be fehér ruháinkban az Örökimádás templomba, ahol először öltettük magunkra a márianővérek ruháját. Nagy öröm volt számomra, hogy Magyarországról is olyan sokan el tudtak jönni, és velünk imádkoztatok, ünnepeltetek ezen a napon.

Nagy hálával tekintek vissza a két éves noviciátusra – bevezető időszak a közösségen belül – és az azt követő első évekre

Schönstattban. Nővértársaink házaiban élve lehetőséget kaptunk arra, hogy a világtól egy lépés távolságot tartva, intenzívebben növekedhessen istenkapcsolatunk, melyen otthonra találunk új családjainkban, és így szívünkben épüljön, erősödjön egy biztos vár (vagy inkább egy szentély), melyre később a világ forgatagában dolgozva, apostolkodva nagy szükségünk lesz.

Az első terciátusom után – egy belső közösségi képzési program – Dél-Németországba, a tartományházunkba kerültem. (Liebfrauenhöhe). Arra készültem, hogy ott a közelben fogok orvosként elhelyezkedni, de aztán a Jóisten meglepett egy nyitott ajtóval Magyarország felé... Mivel közösségünk egy új kezdetre készül

itt, ez év májusában Budapestre költöztem, és azóta itt, a Péterfy Kórház Mozgásszervi Rehabilitációs Osztályán dolgozom általános orvosként.

Válaszokat keresni a szenvedés értelmének kérdésére

Az orvosi teendőik végzése mellett nagyon fontosnak tartom az egyszerű emberi odafordulást, meghallgatást is betegeim felé. Az ilyen beszélgetésekben gyakran felmerül a szenvedés, a kereszthozás értelmének kérdése, vagy az Istenbe, örökkévalóságba vetett hit témája... Ilyenkor igyekszem valamit továbbadni abból a kincsből, amit én Istenben, a Szűzanyában, Schönstattban megtaláltam.

Köszönöm, hogy imáitokkal kísértetek, én is hordozlak imában benneteket, és kérem Szűzanyánk áldását, anyai és királynői gondoskodását magyar hazánk és mozgalmunk számára.

Semmit a társalapítónk nélkül

Most szokásomtól eltérően első személyben beszélek. Talán nem veszik rossz néven, ha most az egyszer megpróbálom röviden körvonalazni az Önök részét a műben! A közösség a szívek összhangját jelenti. És ha elmondhatjuk, hogy a család (*Kentenich atya szívesen nevezte az egész schönstatti közösséget családnak*) jellemzője az egyes tagok mély benső lelki közössége, akkor ez legnagyobbbrészt abból származik, hogy legtöbbjük életük, lényük legjavát vitte be az egész családba. (...) Köszönetet kell azonban mondanom a még nem élőknek, a jövődő nemzedéknek is. Igen, mi lesz Schönstattal, ha a jövődő nemzedékeket nem ragadja meg és hatja át ugyanaz a szellem, mint minket?

Nemde minden időkre törvény kell, hogy maradjon a családban: minden nemzedéknek újra meg kell hódítania magának Schönstattot. (...) Ha Isten nem támaszt minden korban olyan embereket, akik ugyanazon eszközökkel ugyanazon célokért és ugyanazon utakon küzdenek, akkor egy kérésézetű művet építettünk fel, mely nem marad fenn az idők végezetéig és az örökkévalóságon át. De remélem, hogy Isten, aki eddig ennyire védett bennünket, és a Szűzanya, aki

a kezeit oly nagy szeretettel terjesztette ki a család fölé, hogy mindkettlen kegyelmesek és jóságosak lesznek irántunk, és a hűségünk miatt, amit öröklött javaink továbbadásával próbáltunk bizonyítani – a jövődő korban mindig fognak nekünk olyan embereket ajándékozni, akik szívük vérét adják Schönstattért. Szeretnék ezen a helyen szívből jövő köszönetet mondani e jövődő nemzedékeknek is!

Ha önök a nevemet kimondják, akkor önök is mindig meg vannak szólítva; ha az önök nevét kimondom vagy hallom, akkor ebben mindig én is benne vagyok. Azt gondolom, ez egyszerűen így van: mindaz, ami Schönstattban megvalósult, az közösen történt; részben azért, hogy mindazt, amit helyesnek véltem és hittem, amit Isten kívánságaként felismertem, az Önök szívéből olvastam ki. Önök a felismerés forrásaaként, alkotóan voltak jelen. Semmi sem történt, és semmi sem lett az Önök tudatos törekvése és megtartó részvétele nélkül. Dogmához hasonlóan egyszer s mindenkorra meg kell jegyezniük, hogy a család egész történetében sohasem léptem fel egyedül. Mindent egyrészt csak a Szűzanyával való élő kapcsolatban te-

szek, és másrészt ugyanilyen bensőséges és legbensőségebb viszonyban a követőimmal.

Teljes joggal mondhatom, a „semmit nélkülöd” számomra nemcsak a Szűzanyára vonatkozik, hanem a követőimre is. Jogos a következtetés, hogy ebben az értelemben mindaz, ami létrejött, egy közös mű. (...) Végső soron nem egy munkaközösség vagy alkotóközösség megvalósítása volt a lényeg. Az alap mindenkori egy mélyreható és átfogó lelki közösség, egy egyedülálló lelki közösség egymásban, együtt és egymásért. Tehát egy rendkívül erős teremtő erejű életfolyamat.

Mindenki kivétel nélkül, aki az elmúlt évek folyamán velünk élt, harcolt, imádkozott, áldozatot hozott és velünk szenvedett, mindenki kivétel nélkül társalapító. Társalapító! Ezt aztán komolyan kell venniük! Én Önöket mindannyiukat mint társalapítókat tisztelem és becsülöm. Ezért egy szív és egy lélek legyünk. Így volt, így van és így kell ennek lennie! A társalapítás kegyelme: felelősség az egész műért; felelősség a műért és annak küldetéséért! Nemcsak most, hanem az elkövetkező időben is, akkor is, amikor Isten megengedi, hogy egyik zivatar a másik után csapjon le családunkra.

Hogy ez mit jelent? Hogyan próbáltuk ezt mindig értelmezni? Mindenki a maga helyén felelős a saját

helyéért, mégpedig teljesen felelős, de mindenki a maga helyén felelős az egészért, a mű egészéért is.

A társalapítóknak mindenkori munkatársaknak kell lenniük és maradniuk. Önök tudják, mit jelent munkatársnak lenni. Nem egyedül, hanem munkatársként élni. de tényleges társként a munkában! És ebben a munkában benne foglaltatik az ima és minden egyéb, amit a kegyelmi tökéhez való hozzájárulásnak nevezünk.

*Kentenich olvasókönyv
családok számára, 271–274.o,
szerkesztett változat*

.....
...mindenki a maga
helyén felelős
az egészért...
.....

Imáink az Atyához szólnak

Ha szeretjük az Atyát, szeretjük a házastársunkat. Ha Jézust szeretjük, szeretjük Máriát, vele együtt el vagyunk telve a Szentlélekkel, és szeretjük az egyházat. A Szentlélek mindig vezet bennünket. Míg érett keresztényekké váltunk, végigvándoroltuk az egész tájat, és otthon érezzük magunkat Isten egész világában.

.....

Egy házaspár az Úr jelenlétének a helye.

.....

Kihez imádkozunk? A Mennyei Atyához? Jézushoz? A Szentlélekhez? Máriához? A védőszentünkhöz? Ahhoz imádkozunk, akihez a Szentlélek indít bennünket, mert Ő a szívünkben lakik, és mindig jól irányít. Ne csináljanak problémát ebből a kérdésből! Az ima objektív törvénye, hogy az Atyához szól. Az egész szentmise imája az Atyára irányul, de vannak imák, amelyek Jézushoz szólnak: Uram irgalmazz..., Uram nem vagyok én méltó..., az áldozás előtti békeima, Isten Báránya... Van még egy rövid ima, amelyet a pap szentáldozás előtt halkán imádkozik.

Az Atyához Jézus által – Őáltala, Ővele és Őbenne... – imádkozunk a Szentlélekkel egységben. A Szentlélekben való egység által valósul meg az Egyház egysége. Az egyházi egységbe mindenki beletartozik, Isten egész családja. Ez az imának az objektív valósága, Jézus által a Szentlélekkel egységben imádkozunk. Az Atyához az Egyházzal együtt imádkozunk, így imádkozunk a mennyországban. A mindennapi életben ahhoz imádkozunk, akihez a Szentlélek vezet, ill. indít bennünket.

Még nincs olyan ima, imaforma, amelyben a házasság szentsége szó-

alna meg. Az Oltáriszentséget sok formában imádkozhatjuk: úrnapi körmenetben, szentségimádásban vagy egy zenekari misében.

Az Úr jelenléte a házasság szentségében még nem talált imaformára az egyházban. A keresztség szentségére van liturgikus forma, imaforma (keresztségi fogadalom). A keresztség által Isten él a szívünkben, eggyé válunk Krisztussal. Szent Pál azt mondja, magunkra öltöttük Krisztust (Gal 3,27), közel van hozzánk. Gondoljunk csak a keresztlői ingecskére! Szent Pál szerint összenőtünk Krisztussal, és ez összekapcsol az Atyával (Ef 4,16). Isten Krisztus által a szívünkben lakik. Imádjuk Istent a szívünkben, ez a karmeliták jámborságának nagy hagyománya. A hitben való növekedés a bensőség felé vezető út. Ez ma újdonság.

Olyan ima, amellyel, ill. amelyben Krisztust a házasságban imádjuk, még nincs. Egy élő szentély vagyunk. Az egyház élete innen fog kibontakozni, megújulni.

Képzeld el, hogy Mária velünk imádja Krisztust. Ki imádkozik jobban? Mi vagy Mária? Élő ostya vagyunk. Mária szívesen van ott, ahol az Úr van. Nem szólíthatom föl

Önöket, hogy imádják az Önökkel élő Krisztust, de az egyházat megajándékozhatjuk ezzel az ájtatossági formával. Az egyház eddigi imagyorkolata az egyes személyekre vagy közösségekre irányult, nem szokások vagy nem ismeretesek a házaspárok számára alkotott imaformák. Most valami új kezdődik. Egy házaspár az Úr jelenlétének a helye. Egy formát, egy utat keresünk, hogy hogyan imádjuk a köztünk lévő Urat. Ez nagyon nehéz, mert nagyon új. Érezzük, hogy a házasságunknak nagy a hatalma, közvetlen kapcsolatunk van Jézussal. Talán nincs is szükségünk papokra, Kente-nich atya ott van köztünk, és a házasság szentségét a házastársak szolgálják ki egymásnak. Ezt az igazságot gyorsan el kell felejtetni, mert ez a forradalom csírája az egyházban. Az a házasság, amelyben Krisztus él az Atyával, a Szentlélekkel, Máriával, a szentekkel, az mély és bensőséges. Ha a házaspárok elmennek vasárnap a szentmisére, természetesen ott a templomban a pap mutatja be az áldozatot, de ott Önök az élő ostya.

Házi feladat. Imádják az Urat az Önök házasságában. Önök egy eleven ostya, az Úr áthatja Önöket, benne egyek. Merüljenek el Istenben, és eggyé válnak. Beszéljenek, beszélgessenek vele. Egyszerűen szeressék őt.

1992. április 24., péntek

A szeretet szűk kapuja

Kedves Testvéreim,
jó napot kívánok!

Ma a harmadik isteni erényről, a szeretetről fogunk beszélni. A másik kettő, emlékezzünk, a hit és a remény volt: ma a harmadikról, a szeretetről fogunk beszélni. Ez a végpontja annak az egész útnak, amelyet az erényekről szóló katekézisekkel végigjártunk. A szeretetre gondolva azonnal kitágul a szívünk, az elménk, és gondolatban Szent Pál ihletett szavaihoz repülünk, melyeket a Korintusiaknak írt első levelében olvashatunk. Eme csodálatos himnusz befejezéséért Szent Pál a három isteni erényt említi, és így kiált fel:

„Most megmarad a hit, a remény s a szeretet, e három; de közülük a legnagyobb a szeretet” (1Kor 13,13).

Pál egy olyan közösséghez intézi ezeket a szavakat, amely távolról sem volt tökéletes a testvéri szeretetben: a korintusi keresztények meglehetősen civakodóak voltak, belső megosztottság volt tapasztalható, voltak, akiknek mindig igazuk kellett, hogy legyen, nem hallgattak másokra, mert alacsonyabb rendűnek tartották őket. Pál az ilyeneket arra emlékezteti, hogy a tudás felfuvalkodottá tesz, a szeretet viszont épít (vö. 1Kor 8,1).

Az apostol ezután egy olyan botrányra tér ki, amely a keresztény közösség egységének legnagyobb megvalósulását, az „úrvacsorát”, az eucharisztikus ünneplést is érinti: ott is megosztottságok tapasztalhatók, és vannak, akik ezt kihasználva esznek és isznak, kizárva azokat, akiknek semmijük sincs (vö. 1Kor 11,18–22). Ezt látva Pál kemény ítéletet mond: „Így amikor összejövök, az étkezés nem az Úr vacsorája” (1Kor 11,20), másféle, pogány szertartásokot van, melyek nem az Úr vacsorája!

Ki tudja, a korintusi közösségben talán senki sem gondolta, hogy vétkezett volna, és az apostolnak ezek a kemény szavai kissé érthetetlennek tűntek számukra. Vélhetően mindannyian meg voltak győződve arról, hogy jó emberek, és ha a szeretetről kérdezték volna őket, azt válaszolták volna, hogy a szeretet természetesen nagyon fontos érték számukra, akár csak a barátság és a család.

A szeretet napjainkban is ott van mindenki ajkán, sok influenszer ajkán és rengeteg dal refrénjében. Sokat beszélünk a szeretetről, de mi is a szeretet?

„És a másik szeretet?” – kérdezi szemlátomást Pál a korintusi keresztényektől. Nem az a szeretet, amelyik felemelkedik, hanem amelyik leereszkedik; nem az, amelyik elvesz, hanem amelyik ad; nem az, amelyik látszik, hanem amelyik rejte maradjon. Pál aggódik amiatt, hogy Korintusban – ahogyan ma köztünk is – zűrzavar uralkodik, és a szeretet isteni erényének, mely egyedül Istentől származik, valójában nyoma sincs. És ha a szavak szintjén mindenki biztos abban, hogy jó ember, hogy szereti a családját és a barátait, valójában igen keveset tud Isten szeretetéről.

Az ókeresztényeknek több görög szó is rendelkezésükre állt a szeretet meghatározására. Végül az agapé szó kekedett felül, melyet a latin caritas szóval, vagy az újlatin nyelvekben annak származékaival adunk vissza. Mert valójában a keresztények a világ összes szeretetére képesek: ők is szerelembe esnek, többé-kevésbé úgy, ahogy ez mindenkivel megtörténik. Ők is megtapasztalják a barátsággal járó jóakaratot. Őket is eltölti a hazaszeretet és az egész emberiség iránti egyetemes szeretetet. De van egy nagyobb szeretet, mely Istentől származik és Istenre irányul, mely képessé tesz arra, hogy szeressük Istent, hogy a barátai legyünk, mely képessé tesz arra, hogy úgy szeressük felebarátunkat, ahogyan Isten szereti, azzal a vágygal, hogy megosszuk az Istennel való barátságot.

Ez a szeretet, Krisztus miatt, arra indít, hogy odáig is elmenjünk, ahová emberileg nem mennénk: ez a szegények iránti szeretet, a szerethetetlenek iránti szeretet, a bennünket nem szeretők és a hálátlanok iránti szeretet.

Szeretet azok iránt, akiket senki sem szeretne; szeretet az ellenség iránt is. Az ellenség iránt is! Ez „isteni”, Istentől jön, a Szentlélek munkája bennünk.

Jézus a hegyi beszédben ezt mondja: „Mert ha csak azokat szeretitek, akik benneteket is szeretnek, milyen hálát

várhattok érte? Hisz a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. Mert ha azokkal tesztek jót, akik veletek is jót tesznek, milyen hálára számíthatok? Hisz így a bűnösök is tesznek jót” (Lk 6,32–33). És így zárja: „Szeressétek inkább ellenségeiteket – mi rosszat szoktunk mondani ellenségeinkről –, tegyetek jót, adjatok kölcsön, és semmi viszonzást ne várjatok. Így nagy jutalomban részesültök, a Magasságosnak lesztek a fiai, hisz ő is jó a hálátlanokhoz és a gonoszokhoz” (Lk 6,35). Emlékezzünk erre: „Szeressétek inkább ellenségeiteket, tegyetek jót, adjatok kölcsön, és semmi viszonzást ne várjatok!” Ezt jegyezzük meg!

Ezekben a szavakban a szeretet isteni erényként tárul fel, és a caritas nevet kapja. Ez caritas szintű szeretet. Azonnal rájövünk, hogy ez egy nehéz szeretet, sőt lehetetlen gyakorolni, ha valaki nem Istenben él. Emberi természetünk ösztönösen arra készíti, hogy a jót és a szépet szeressük. Egy eszménykép vagy egy nagy szeretet nevében nagylelkűek is lehetünk, hősiessé tetteket is véghez vihetünk. De az isteni szeretet meghaladja ezeket a kritériumokat. A keresztény szeretet átöleli azt, aki nem szerethető, megbocsát – milyen nehéz megbocsátani; mekkora szeretet kell a megbocsátáshoz! –, a keresztény szeretet áldja azokat, akik átkoznak, míg mi megszoktuk, hogy a sértésre újabb sértéssel, az átokra újabb átokkal válaszolunk.

Ez a szeretet olyan nehéz, hogy szinte lehetetlennek tűnik, mégis ez az egyetlen, ami megmarad belőlünk. A szeretet az a „szűk kapu”, amelyen át kell mennünk, hogy beléphessünk Isten országába.

Mert életünk végén nem az általános szeretet alapján ítéltetünk meg, hanem pontosan a konkrét tettekben megmutatkozó caritas-szeretet alapján. Jézus ezt mondja nekünk, olyan szépen: „Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül egygel is tettetek, velem tettétek” (Mt 25,40). Ez a szeretet gyönyörűsége, nagyszerűsége. Hajrá, és kitartás!

Magyar Kurír

Lelki napirend iskolakezdésre

.....
...öröm-olimpiát rendezhetünk.
.....

Ha a szívünket az égben tartjuk, de két lábbal szilárdan a földön állunk, akkor az őszi iskolakezdéssel kapcsolatban nem lehetnek illúzióink! Hiszen pont a hivatásos nevelők, vagy akár iskolás gyermekekkel egy családban élők számára a szeptember nem éppen nyugodt, ráérős, derűs nevelési helyzeteket fog hozni... Bizony, húzós az iskolakezdés, millió beszerezni való, elintézni való dolog kéri a figyelmünket. Egy nevelőnek szeptemberben biztos nem lesz ideje és ereje hosszú nevelési cikkeket olvasgatni... Szerencsére már korábról tudjuk, hogy aki az *organikus pedagógia* egyetlen pontját érinti, az a nagy egészet hozza mozgásba!

Tudtátok, hogy Szent XXIII. János pápa anonim schönstatti volt? Legalábbis *A derü tizparancsolata* című kis írása – amely

most az *Organikus Pedagógia Egyesület* honlapján is olvasható – voltaképpen egy „lelki napirend”. Tíz kicsi önnevelési célt – különleges jófélértelt? – sorakoztat föl, mégpedig oly módon, ahogyan Kentenich atya tanítja nekünk: a személyes eszménnyel legyen kapcsolatos, örömet és lendületet adó megfogalmazásban álljon, valamint lehessen konkrétan ellenőrizni a lelkiismeret-vizsgálatkor.

✍ Csak ma,
a lehető legjobban fogok figyelni arra, hogy mindenkivel szemben udvarias legyek és a viselkedésemre: senkit sem kritizálok és senkit sem áll szándékomban megszólítani, vagy fegyelmezni, hacsak nem önmagammat. (...)

✍ Csak ma,
készítek egy részletes napirendet. Lehet, hogy nem fogom teljesíteni, de mégis megírom. És őrizkedni fogok két végtől: a kapkodástól és a tétovázástól. (...)

✍ Csak ma,
legalább egy olyan dolgot megteszek, amihez nincs kedvem. És ha megbántanának, megpróbálom majd, hogy senki se tudja.

Persze Tilmann atya útmutatása szerint: („lassan-lassan, szinte semmit...”) kevesebb is elég, sőt a kevesebb még több lehet. Ugye milyen szép lenne, ha az őszi húzós hétköznapokban azzal kezdenénk a reggelt (vagy az előző estét), hogy megkeressük magunkban, mi számunkra most, személyesen az Organikus Pedagógia legörömtelibb pontja, és ezt a fentiekhez hasonlóan fogalmazzuk meg? Például így:

✍ Csak ma,
minden neveltemre úgy nézek (különösen pedig arra, akit nehéz szeretni), mint akiben az Atya különleges gondolata valósul meg.

Vagy így:

✍ Csak ma,
a nap folyamán többször emlékeztetem magam, hogy megtegyek minden apróságot, de közben a Gondviselésben bízzak, és a „Semmit Nélküled – Semmit Nélkülünk” lebegjen ma a szemem előtt.

Nosza, engedjük szabadon a fantáziánkat, találjunk jobbnál jobb megfogalmazásokat! A következő lapszámomban akár meg is oszthatjuk őket egymással, örömolimpiát rendezhetünk. Kedves organikus pedagógusok, van kedvetek?

OÁZISSÁ LENNI – Isten komolyan vesz, és nem felejt

Sok évvel ezelőtt, ifjú házasként nagy ajándéknak éltük meg, hogy leendő otthonunk gyanánt sikerült megvásárolni egy régi parasztházat. Örömben és lelkesedésünkben nyomban felajánlottuk azt Istennek, kérve, hogy benne az otthonosság kegyelme uralkodjék, és mi ajtót nyitva másoknak mindent megteszünk, hogy számukra is olyan legyen ez, mint egy oázis. (Ekkor Schönstattról még hírből sem hallottunk.)

Az évek múlásával döbrentünk rá, hogy Isten komolyan vette, és nem felejtette el felajánlásunkat!

Oázist teremteni
számunkra afféle
küldetés, feladat
és kegyelem

Kezdetben gyermekeink születése miatt kellett ezt a formálódó oázist bővíteni, majd munkánknak, érdeklődésünknek és talán karizmánknak is köszönhetően egyre aktívabb közösségi élet bontakozott ki otthonunkban. Létrehoztuk a Kincskereső Dráma és Kézműves Műhelyt, ahol a hét több napjának délutánján játszóházakat és drámadélutánokat tartottunk gyerekeknek. Volt, amikor hetente 40-50 gyermek is megfordult az erre célra kialakított foglalkoztató teremben. Ebből született a szülők igényeit érzékelve a Kincskereső Család- és Ifjúságsegítő Egyesület, majd a Kincskereső Családi Napközi, sok-sok tábor, kirándulás, bál, buli, jó hangulatú borozgatós beszélgetések, felnőtt színjátszós esték és gyermeknapok illetve karácsonyi előadások.

Közben megismerkedtünk a schönstatti lelkiséggel, és tanításai között az oázis fogalmával. Döbrenten ismer-

tük fel Isten vezetését, a „tervet”, ami mentén évtizedeken át igazgatott minket. Oázist teremteni számunkra afféle küldetés, feladat és kegyelem. Karizma, aminek a sürgetése űz, biztat és erőt ad a mai napig.

Az élet növekszik, a feladatok változnak, miközben Isten újabb és újabb ajtókat nyit és zár be. Így talán természetes, hogy ma másképpen kell frissen tartani, gondozni ezt az oázist, mint 20 éve, de ma is szép és szent játék érzékelni Isten vezetését, beállni a kegyelem erőterébe, és részt venni a teremtés folyamatában. Oázissá lenni talán minden keresztény dolga, de a miénk különösen az, mert 30 éve ezt kértük.

Az otthonunk nem kacsalábon forgó palota, úszómedencével és golfpályával, „csak egy Istennek szentelt hely”, ahol 2003 óta az emberi erőfeszítésen túl Mária a szeretetszövetséggel, a háziszentélyben különleges módon is jelen van. Ez óriási erőforrássá vált számunkra, és naponta erőt ad, hogy mindennap újrakezdjük.

Isten komolyan vesz, és nem felejt... miközben anyánk gondoskodik. Mater habebit curam!

Mindezek után talán érthető, hogy amikor nevet kerestünk a háziszentélyünknek, nem is jutott más az eszünkbe, csak a küldetésünk: Oázissá lenni mások számára azzal, amink van, amik vagyunk, amit kaptunk. „Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk.”

Kütyükben Krisztus?

Ahogy elkezdődik a tanév, sokunk életében nagyobb teret kap a technika. Játsszóterezés, sétálás, strandolás helyett jönnek az online házi feladatok, a „Kréta” üzenetek. El kell ismernünk, hogy a digitális eszközök nagyban megkönnyítik az életünket: nem kell nyomtatni, postára menni, leckéért szaladgálni. Ki se kell tenünk a lábunkat a házból, dolgozhatunk, rendelhetünk ételt, befizethetjük a számláinkat, intézhetjük hivatalos ügyeinket, akár nemzetközi konferenciákon vehetünk részt anélkül, hogy repülőre kellene ülnünk.

Úgy tűnik, a teremtett világ védelmét szolgálják. De valóban így van? Nézzünk kicsit a dolgok mélyére! Manapság az elektronikai eszközök gyártásához bányásszák a legtöbb nyersanyagot. Ez már

eleve a természetes élővilág elpusztításával jár, le kell tarolni az erdőt, hogy hozzáférjenek a kőzetekhez.

Az alumínium és az arany esetében savas folyadékkal nyerik ki az ércet a kőzetből, a visszamaradó meddőt pedig hatalmas tározókba rakják.

Biztosan mindenki emlékszik még a tiszai cián szennyezésre és a kolontári katasztrófára. Mind a kettő ilyen zagytározó gátjának sérülése miatt történt.

A lítium bányák környékén elfogy az édesvíz, ahogy az akkumulátorgyárak környékén is ez a gond. Például a Debrecen mellé telepített gyár vízigénye nagyobb, mint a városé. Az amúgy is szárazsággal sújtott Alföldön ez fog még fejtörést okozni. A koltán bányászata erős etikai kérdéseket vet fel Kongóban, mert a legtöbb esetben az illegális bányákban rabszolgák és gyerekek dolgoznak, a nyereséget pedig a helyi polgárháború finanszírozására fordítják. Az ónbányászok helyzete egy picit talán kedvezőbb, de itt is szabadkézzel, védőfelszerelés nélkül merülnek a tengerfenékre az ón tartalmú iszapért. Indonéziában ez az egyik legfőbb bevételi forrás. A napi 10-15 \$ magas keresetnek számít, cserében átlagosan heti egy ónbányász veszteti életét.

Ez így biztosan nem Krisztusnak tetsző. Szinte sátáni terv, mert ma már telefon vagy laptop nélkül elég nehéz boldogulni. Hogyan lehet akkor mégis keresztény lélekkel kézbe fogni egy okoseszközt?

Használjuk őket, amíg csak lehet! Ha javíthatók, javíttassuk meg! Ha új kell, akkor legyen használt. Rengeteg jó állapotú, felújított eszköz van a piacon. A legfontosabb pedig, hogy teljes kipurcanásuk után valamelyik elektronikai gyűjtőponton adjuk le. Újrahasznosításuk során rengeteg nyersanyag nyerhető ki belőlük. Például egy tonna kőzetből csupán két gramm arany lesz, míg egy tonna használt elektronikai cikkből kb. 300 gramm aranyat nyernek ki.

Mi is nyerünk Krisztus szeretetéből nagyságrendekkel több megfontolást és józanságot, hogy vele építsünk, de közvetve se romboljunk.

Vértessaljai Vali

1958–2024

[...] Nemcsak megszült bennünket, hanem sokat, rengeteget foglalkozott velünk. Ahogyan mesélte, bőven elég volt neki a mi társaságunk. Naphosszat csak nézett minket, gyönyörködött gyermekeiben. Elég volt neki, teljesnek érezte magát anya-szerepében. Édesapánk rengeteget dolgozott, Anya pedig otthon tartotta a frontot. Mindig vidáman emlékezett azokra az időkre. Legutóbb pár hete beszélgettünk erről. Azt mondta nevetve, hogy „Apáttal 12 évig nem aludtunk semmit”. Igen, Ő a nehézségeket mindig derűvel viselte. Nem nyavalygott, nem sopánkodott, mindig a megoldást kereste, és talált is egyből a Gondviselő közbenjárásával. Minket is így nevelt Apával: Oldd meg Fiam, oldd meg Lányom! Életrevalónak nevelt bennünket.

Hatalmas teljesítmény, köszönjük, Anya!

Apával egy húron pendültek. Rengeteg munka és szeretet árán. Apa, hisz mindannyian ismertétek, rendkívül erős személyiség volt, határozott, szilárd jellem. Anya mindig józan, gyakorlatias, ahogy említettem két lábbal a földön álló személy. Ráadásul ami a szívében volt az egyből a szájára került. Ez a tulajdonsága kicsit sem volt kényelmes, mégis biztonságot, nyíltságot és őszinteséget teremtett maga körül. Ők valóban együtt navigáltak át az életben. Apa volt a kormánynál, anya pedig mitfahrer az anyósülésen. 100%-ban egymásra tudtak hagyatkozni. Utazásaink során, Krk szigettől Beregszászig, de még Budapesten is. Édesapánk vezetett, Anya kezében pedig térkép volt. Mi, gyerekek, hátul hatan csak figyeltük, hogy érkezünk meg mindig időben és mindig a célba. Mindezt úgy, hogy Anya az északban a déli irányt látta, és jobbra fordulás előtt határozottan mondta a balkanyart! Hasonlóan szórakoztató volt, még gyermeki fejjel is, ahogyan a schönstattos előadásaira készültek. Ahogy Apa mondta, egy jó előadást legalább egy jó veszekedésnek meg kell előznie. Az előadáson pedig brillíroztak. Édesanyánknak Apánk mellett nem valami könnyű szerep jutott. Igen nehéz szerepre mondott igen nap mint nap. Apánk vezetői beállítottsága mind a civil, mind az egyházi életben megmutatkozott. Dolgozott, szervezett, motor volt, később diakónusként szolgált. Ami ajándék a közösségnek, az valahol hiány a családnak. Ezt az úrt Anya töltötte ki a családuknak, bennünk.

Hatalmas teljesítmény, köszönjük, Anya!

Aztán 12 évvel ezelőtt, hasonló júliusi napon, Apa meghalt, és megváltozott minden. Te akkor még Édesanya voltál, mi pedig serdülő gyerekek. Azonban egyik pillanatról a másikra édesanyából családfővé lettél. Eltartottból cégvezetővé, későbbi évek során kárpitosból könyvelővé váltál kőkemény munka árán. Gyerekek voltunk, és Te faragtál belőlünk felnőttet. Türelmemmel viselted vargabetűink sokaságát. Megértéssel fordultál felénk, pedig Neked kellett megérteni a megérthetlent. Soha életemben nem tapasztaltam ennél nagyobb tettet, mint amit Te hajtottál végre, Anya az elmúlt 12 évben. Nem omlottál össze, kitartóan és türelmesen szerettél mindannyiunkat, biztos háttérrel teremtettél számunkra.

Hatalmas teljesítmény, köszönjük, Anya!

Hatalmas teljesítmény,
köszönjük, Anya!

24 éve, amikor először jártunk Óbudaváron, Vértesaljai János és Vali volt az egyik előadó házaspár. Akkor vettünk részt először családnapokon. A jelentkezésünk valahogy elkeveredett – akkor még postai úton lehetett jelentkezni a nyári hetekre –, így nem kerültünk be az elsőrésztvevősök hetére. Olyanokkal voltunk együtt, akik már otthonosan mozogtak Óbudaváron. Teljesen tudatlanul ültünk az előadásokon, fogalmunk sem volt arról, hogy mi is az a schönstatt, mi ebben az olyan különleges, amiről meséltek azok az ismerősök, akik ezt ajánlották nekünk.

Bár a hét folyamán sok érdekes előadást hallottunk, az igazat megvallva, nem lettünk okosabbak a hét vége felé sem. Ami mégis nagyon megérintett és azóta is vissza-visszacseng a fülemben, az két dolog, amit Vali mesélt el az egyik délelőtt: Élt a falujukban egy idős néni, akiről nemrég derült ki, hogy már évek óta ápolja az ágyban fekvő férjét. Amikor az emberek sajnálatát tapasztalta, a legnagyobb természetességgel csak annyit mondott: Ez a dolgom.

A másik a bogárlitánia. Vali mesélte, hogy több katolikus közösségben úgy „éneklik” a bogárlitániát, hogy a házaspár egyik tagja felsorolja élete társának bogarait, majd azt mondja „Ments meg Uram tőle!” De – mondta Vali – mi, schönstattiak ezt másképp mondjuk. Miután felsoroljuk a társunk bogarait azt mondjuk utána: Szabad neki.

Hát ez az! Ez az, ami sokszor olyan nehezen megy. De mit is jelent az igazi szeretet? Hogy elfogadjuk a másikat olyannak, amilyen.

Vértessaljai Vali volt és marad számomra az az ember, aki a schönstatti lelki-séget hitelesen bele tudta vinni a hétköznapi gyakorlati teendőibe, és teljesen egyszerűen, magától értetődően az emberi kapcsolatokba. Olyan természetesen élte meg, hogy el sem akarta hinni nekem, hogy ezt teszi, és példát mutat vele sokunknak.

Sokáig hetente járt Óbudavárra segíteni nekem a központban felmerülő feladatokban. Amit ő elvégzett, az mindig rendes volt, alapos és megbízható. Ilyenkor mindig imádkoztunk a szentélyben is. Mindenben számíthattam rá azután is, hogy János meghalt.

Magánemberként elveszítettem vele a barátomat. Tilmann atya sokszor mondta, hogy egy asszonynak időnként panaszkodnia kell. De, tanácsolta, ehhez válasszunk ki egyetlen személyt. Mi ez a személy voltunk egymásnak Valival. És mindig sok nevetés lett a panaszkodás vége. Persze nem csak panaszkodásból állt a kapcsolatunk. Szép napokat töltöttünk el együtt Schönsstattban. Olyan jó volt megmutatni neki a nekem már ismert helyeket és fordítani, amit kellett. Jártunk sok szép helyen Magyarországon is. A sümegei Püspöki Palota lett volna a következő úti célunk. Sajnos túl sokáig halogattuk. De a szeretet megmarad, és tudom, hogy még találkozunk.

Az elmúlt közel 20 évben sok hétvégét töltöttünk együtt Valival Óbudaváron. Ezekről is számos emléket őrzünk róla, de az, ami alakjához kapcsolódóan mélyen a szívünkbe vésődött, az egy egy évvel ezelőtti gyenesdiási szombati nap.

Vali otthona néhány órára a miénk is lehetett: átmeneti bázisunk az „ultrabalaton” családi váltófutásunk északi parti szakaszán. Jöves-menés, gyors zuhanyzás, egy mosdóba beugrás, számára ismeretlen családtagjaink hirtelen felbukkanása, majd eltűnése. A külső szemlélő számára szervezetlenség, fejtelenség, Vali számára nem kis felfordulás, amit okoztunk.

És közben az otthona a béke szigete, a megpihenés helye, ahol végtelen derűvel és szívesen fogadnak minket. A terasz tavaszi nyugalma, beszélgetésre hívogató foteljei, önfeledt jókedv, gondtalan együttlét és gondoskodó szeretet: terített asztal azok számára, akiknek egy ebéd is belefért a pihenőbe. Kiszakadva az órával való küzdelemből az időn túli pillanat szépségének meg-

ragadása, örömteli találkozás...valami ilyesmi lehet a mennyország, amit Ő akkor megidézett a számunkra, és amelyet most már tapasztalhat is...

Drága Valim!

Fel akartalak hívni. Férjem is többször mondta, hogy hívjalak már fel, olyan régen beszélünk. Igen, igen, hívom... Azután múltak a napok, a hetek, a hónapok, valamiért mindig tolódtott. Pedig ha mi nekiálltunk dumcsizni, mindig ott tudtuk folytatni, ahol előtte abba hagytuk. Most aztán furdal a lelkiismeretem a mulasztásom miatt. Beszélni már nem tudunk, így levelet írok. Megpróbálom összeszedni, mit köszönök Neked, mit tanultam Tőled és mit csodáltam Benned.

Felejthetetlen az a kedves, bájos mosolyod, amivel köszöntöttél, amikor találkoztunk. Fantasztikus vendéglátó voltál. úgy varázsoltál mindent a vendég elé, mintha azt úgy félkézzel, pillanatok alatt készítetted volna. Remek szakács és cukrász voltál. Ettem Nálad egyszer egy nagyon finom krémes, narancsos piskótát. Elkértem persze a receptjét. Azt mondtad, narancsos piskóta a neve. De ha jobb nevet tudok kitalálni rá, azt szabad – ez olyan Tilman atyás. Nagyon köszönöm, azóta sokszor elkészítettem.

Ha elmentem Hozzád, mert a közeledben volt a női lelki nap, mindig megcsodáltam a szervezőképiségedet. Mindent vittél a kosaradban, amire szükség volt. Semmi sem hiányzott. Mindenre és mindenkire volt gondod. A résztvevőkre, a nővérrre. Emlékszem, egyszer egy beteges időszakban még sőlámpát is vittél. Nagyon tetszett. Persze sütit is, mert mindenre volt idő. Mindig nagyon elegáns voltál. Szolidan csinos: kis smink, csinos ruha, a szép hajad, és a széles, kedves mosolyod.

Voltam Nálad többször, nagyon jó volt mindig éjszakába nyúlóan beszélgetni. Azt is tanultam Tőled, hogy nem panaszkodunk a gyerekeinkre mindenhol. Egy-két bizalmasan megbeszélhetjük a problémákat, de nem nagy társaságban. Ez a család belső intim dolga, nem kell, hogy ezen mások csámcsogjanak. Különben sem volt kenyered a panaszkodás. Erős aszszony voltál, mint Mária. Nagyon figyelmes voltál. Férjemnek mindig küldtél a finom általad készített szilvalekvárból, mert tudtad, hogy nagyon szereti.

Meleg otthont varázsoltál családotnak. Mindig rend volt, tisztaság, finom ételek, és középen a szíved melege.

Iszonyú bátorságról tettél tanúbizonyságot János halála után. Csodáltalak ezért is. Sok évvel később azt mondtad, ahogy múlnak az évek, nem könnyebb János hiányát elviselni, hanem nehezebb. A temetőben nagyon meghatározó volt számomra, hogy egy nagy mécses köré hat kicsit tettél...

Két Tőled tanult kifejezést, szállóigeként emlegetek és próbálok megélni. „Muszáj szívesen.” Azt mondtad, hogy a nem szeretem dolgokat (például mosogatás) könnyebb úgy megcsinálni, ha megbeszélem magammal, hogy szívesen tegyem. Működik. A másik: „követ köre”. Ezt Jánossal együtt tapasztaltatok meg egyszer, amikor óriási káoszról kellett rövid időn belül rendet varázsolni. A kilátástalan rendetlenségből úgy tudok előbbre jutni, ha elkezdem az egyik követ a másikra tenni. mindig csak egyet. Aztán a sok rendetlen dolog lassan rendezetté válik. Ezt egyszer sokkal konkrétabban meg is írtatok az Oázisban. Hálásan köszönöm ezeket a gyakorlati tanácsokat!

Drága Valim! Mindig azt gondoltam, hogyha nyugdíjba megyek én is, majd sűrűbben megyek Hozzád. Ez most megfordult, Te költöztél az én szívembe.

Nyolc éve alakult meg a schönstatti közösségben egy kis özvegyi csoport, a Menta.

(A *menta* gyógynövényről neveztük el magunkat az első találkozásunk alkalmával Bodajkon, ahol sok mentás limonádét ittunk a nagy melegben, ám rövidesen más értelmet is nyert az elnevezés, ahogy fölfedeztük benne: MENTA – mater ter admirabilis.) Az ország különböző pontjairól érkezve, évente többször találkozunk, s élethelyzetünkből adódóan fél szavakból is megértjük egymást, bár elég különbözőek vagyunk. Nyolcan indultunk, végül öten maradtunk szorosabb kapcsolatban, jól összekovácsolódva.

Vali képviselte közöttünk leginkább a tiszta schönstatti forráshoz való igazodást, ebben nagyon határozott volt. Bölcsességével nemegyszer útba igazított bennünket. Jánossal együtt sokat találkoztak, beszélgettek Tilmann atyával, akire Vali gyakran hivatkozott is egy-egy felmerült kérdéssel, élet-

...nagyon jó volt mindig
éjszakába nyúlóan
beszélgetni.

helyzettel kapcsolatban. A schönstatti lelkiséghez hűségesen kötődött, életével mutatta, amit a gyászjelentésen olvashatunk Kentenich atyát idézve: **„A szeretet azt teszi, ami a szerettének örömet okoz.”** Az isteni igazsághoz igyekezett ragaszkodni, igazságérzete a helyén volt. Ugyanakkor nagyszívűen, megértően elfogadta a másik embert, a jót látta benne abból fakadóan, ahogy Istent irgalmas, gyengéden szerető atyának élte meg. Így tudott a saját és mások gyengeségeivel is szembenézni. Büszke volt fiaira és családjukra, lányára, unokáira és persze Jánosra. Otthonában, környezetében is érezhető volt a jó légkör. A szép tárgyak között a falakon ízlésesen elrendezett képek és fényképek mutatták: egy nagy család élte az életét a falak között.

Szerette a rendet, rendezettséget, önként vállalt feladatait hűségesen végezte, sokszor járt Óbudavárra gondozni a virágokat, a kápolnát rendben tartani. A szépre és az otthonosságra törekvés jegyében ünnepekre gyönyörű csokrokot csináltatott az oltárra, miseruhát, stólát varratott ajándékba.

Példát mutatott azzal is, ahogy mindig csinosan, ápoltan, nőiesen jelent meg, szép ruhában, új frizurával, szemüveggel, harmonikus vidám színekben. Találkozásainkon ő is tudott nagyokat nevetni, de sokszor csillogott a szemében könny. Halála előtt egy héttel voltunk együtt utoljára, a hétvégét Egerváron töltöttük. Sétáltunk, beszélgettünk, neveltünk, finomakat ettünk, élveztük a szép környezetet, egymás társaságát, a nagyszívű vendéglátást. Nem panaszkodott, csak megemlítette, hogy az utóbbi időben milyen fáradékony lett. Ezért is oly megrendítő számunkra hirtelen elvesztése! Hogy őt is már „csak” a szívünkben hordozhatjuk, kedves mosolyát, felelős szeretetét, sugárzó lényét. Köszönjük a Jóistennek különös kegyelmét, ajándékát, hogy együtt lehettünk vele, akaratlanul „elbúcsúztunk” Tőle.

Kedves Vali, továbbra is számítunk Rád, tisztánlátásoddal vezess minket! Imádkozunk Érted és családotért, továbbra is hordozzuk egymást, járjuk közös utunkat, de már másképpen, mint eddig.

Isten nyugosztaljon, Menta körünk őszinte, igaz kincse!

a Menta közösség

Örömeink

Mlinkó Sámuel Balázs

Guld Jakab

Dankos Lackó

Jóna Jakab Roland

Rajta László Emmánuel festvér

Komáromi Veronika és Bene Zoltán

Czopf Klára és Horváth Attila

Somogyi Bianka és Tempfli Gellért

Ha ti is szívesen megosztjátok velünk örömeiteket, küldjétek el az oasis@schoenstatt.hu-ra!

Vineta

Nyaranta az egész lakótelepet be-
lengte a sült padlizsán illata. Az ér-
vényben lévő jegyrendszer és folya-
matos bolti élelmiszerhiány miatt a
háziasszonyoknak nagy kreativitásra
volt szükségük ahhoz, hogy enniva-
lót tudjanak varázsolni a családjuk
asztalára.

Ám ha beköszöntött a padlizsánsze-
zon, akkor Nagyváradtól Bukares-
tig, Aradtól Jászvásárig mindennap
készült valahol ez a nemzeteken, né-
peken, nyelveken átívelő eledel, ami
a piacokon a hatalmas halmokban
álló lila zöldségkupacokból a kofák
kezén át eljutott a gáztűzhely platni-
jára, és jónéhány varázslatos anyai
kézmozdulat után a tömbházak kö-
zött a játékban megpihenő, vinetás
kenyeret majszoló gyerekek kezébe.

A padlizsánkrémhez 3-4 nagyobb
méretű padlizsánt veszünk. A leg-
jobb parázson sütni a szép, érett
padlizsánokat, parázs híján nagyon
jó a gáztűzhely lángja is. De ha csak
elektromos tűzhelyünk van, akkor
megteszi a sütő. Érdemes a tepsiben
rácsra tenni a padlizsánokat, hogy
sütés közben ne érjenek bele a kicső-
pögő lébe, különben keserű lesz.
Akkor kész, amikor a belseje meg-
puhul, a zöldség egy kissé összeesik,
a héja megfeketedik és pikkelyszerű-

en elválik. Éles késsel a szenes héjat lekapargatjuk folyó víz
alatt, majd ferdére állított vágódeszkára téve a maradék levét
kifolyatjuk.

Fából készült kis bárdal, vagy fa spatulával, esetleg rozsdá-
mentes (ha régifajta szénacél kést használnánk, attól a padli-
zsán megkékül) késsel apróra vágjuk a sült zöldségvelőt. Van,
aki turmixban dolgozza fel, de attól számomra túlzottan sima,
pempős lesz, ropogós, rágható darabok nélkül.

Egy nagyobb tálba tesszük az összedarabolt padlizsánt, meglo-
csoljuk citromlével, sózzuk, borsozzuk, és egy-másfél deci olí-
va- vagy napraforgóolajat apránként csurgatva, folyamatos ke-
verés mellett hozzáadunk. Egy közepes fej apróra vágott
lilahagymával gazdagítjuk, és a körülöttünk nyargaló gyere-
kek kezébe nyomunk egy-egy karéj vastagon megkent kene-
ret. Ha pedig a másík kezükben éppen lenne hely egy íj, kard
vagy baba mellett, akkor abba tegyünk egy szép érett parad-
icsmot. Ha csillog a szemük
és maszatos az arcuk, ak-
kor jó munkát végez-
tünk. Persze azért
magunkról se fe-
ledkezzünk el, a
krém kikeveré-
se után a tál
belső falát egy
falat kenyérral
ki tudjuk tör-
ölni...

fotó: haisapapam.ro

HÁLA • HÁLA • VAN BORUNK • HÁLA • HÁLA

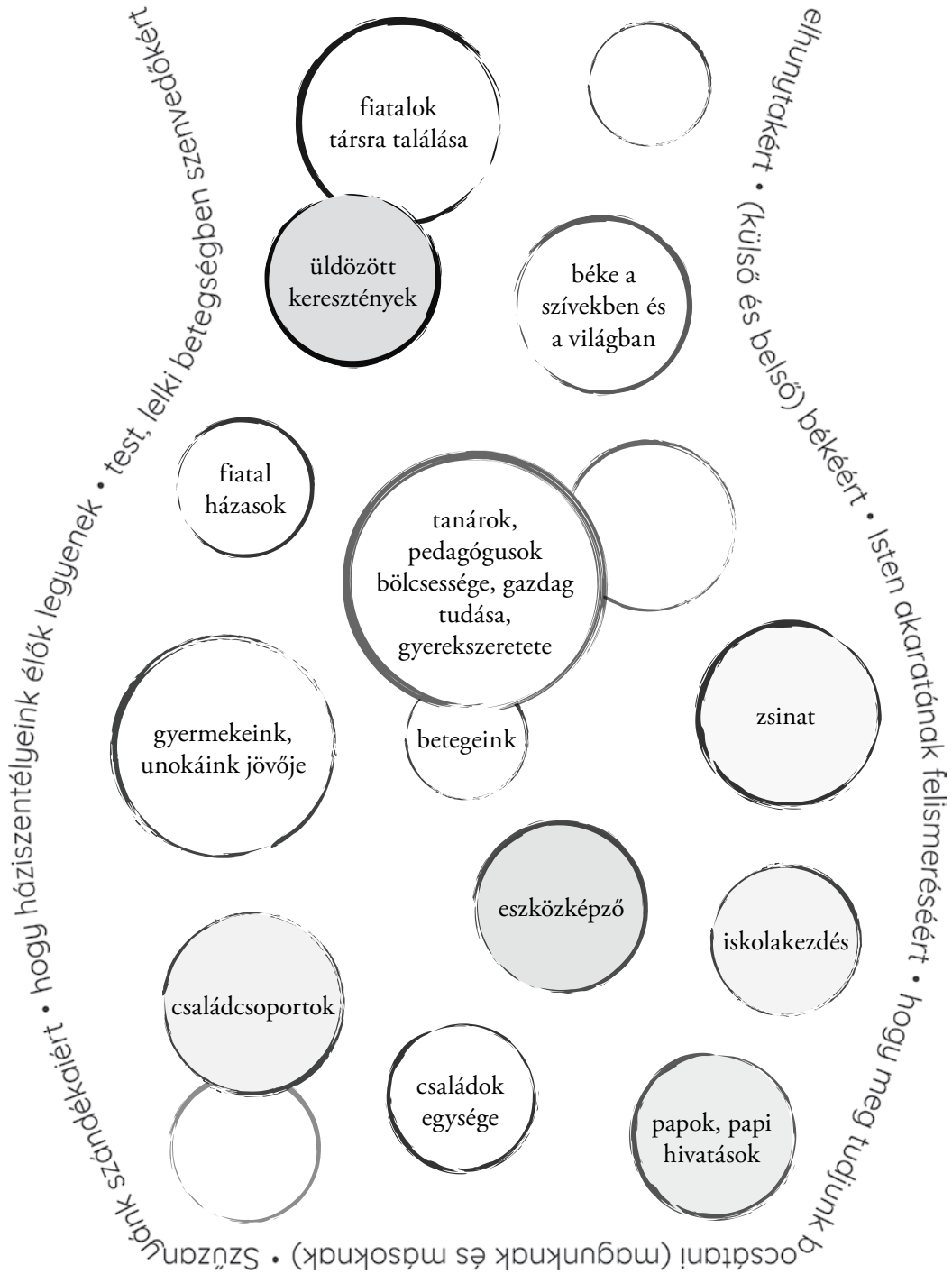

Ez a lap kivágható.

Van boruk!

KÉRÉS • KÉRÉS • NINCS BORUNK • KÉRÉS • KÉRÉS

Gyerekszój

Ma reggel Lujzi:

– Anya, mondd, hogy évekem, évekem!

– Mi az az évekem?

Ránézek, mondja tovább és közben bőszen veri a mellkasát az öklével.

– Így kezdtem a mai napot a bánatimával. 😊

Julival a nyári szünetben az óvoda környékén járunk. Persze felmerül a téma, hogy ő miért nem mehet oviba. Megbeszéljük, milyen jó neki, hogy nyáron otthon lehet az anyukájával. Ennek tudatában lelkesen beszélget az ügyeletes ovisokkal a kerítésen keresztül, majd pár perc múlva nagy mérgesen hozzám fordul:

– Mama! Mondtam neked, hogy menj el dolgozni!!!

14 éves nagylányunk délutáni barátnőzésre készül, de lóg az eső lába. Javaslom, hogy vigyen magával esernyőt. Mosolyogva rám néz:

– Neeem, olyan jó megázni! Te már öreg vagy, ezt nem értheted! (Még 40 se vagyok!)

– Apa, te régebben tudtál szaltózni?

– Szaltózni régebben sem tudtam.

– Ja? Akkor nem csak öreg vagy...

Ötévesem sztorizik:

– ...és akkol besökött hozsánk egy zsold (csoportos) álruhában, de én egyből felismeltem, eszél előkaptam a levolvelemet, és így sóltam: „Ebben a pilos csopoltban nincs hely kettőnk számára. A délutáni alvást mál a böltonben töltöd.”

Harmadikosok gyakorolják az igeidőket:

Tanítónő: – Mikor mondom azt, hogy „inni fogok”?

Tanuló: – Mikor, mikor, hát amikor szomjas vagy!

Magyarország–Izrael (3–0) focimeccs után hétévesünk felsóhajt:

– Szegény Jézus, most biztos szomorú.

A fiúkkal (8 és 6 évesek) épp az öltözködésről és az ízlésük alakításáról beszélgetünk.

Gyanútlan rokon: – Na, majd amikor randira mentek, akkor sem lesz mindegy, mit vesztek fel!

Matyi: – Nekem már van barátnőm.

Guffi: – Ja, amúgy nekem is van pár kérdőjeles csajom.

Három nap a Szűzanya ölelő karjaiban

Beszámoló a tavaszi tematikus hétvégéről

.....

...meghívtuk hát
Úrnőnket, hogy
telepedjen közénk,
és legyen a kríziseink
királynője.

.....

Annak ellenére, hogy szinte a fél gyerekkorunkat Óbudaváron töltöttük – a férjem is és én is –, azt kell mondanom, hogy schönstatti felnőttiségünk igencsak kamaszcipőben jár még. Tavaly nyáron, a második családnapos hetünk végén lehetőségünk nyílt szeretetszövetséget kötni. Hirtelen jött a vágy, ami mindkettőnk szívében megfogalmazódott, és szinte vakon mondtunk rá igent. Azt tanultuk, hogy Máriával többféle módon lehet szövetséget kötni. Vannak a fontolva haladók, akik mintegy megkoronázzák ezzel sok-sok éve mélyülő kapcsolatukat az Anyával, de vannak amolyan „bungee jumping” szövetség kötések is, akikben megszületik a vágy, majd szinte gondolkodás nélkül ugranak, és bíznak benne, hogy Mária valóban magához vonzza majd az ifjú szíveket. Mi ez utóbbi táborba tartozunk, ugyanis akkoriban (is és azóta is) nagy szükség volt az erősítésre, ezért meghívtuk hát Úrnőnket, hogy telepedjen közénk, és legyen a kríziseink királynője.

Irodalommal bőségesen felszerelve tértünk haza, de a vártnál sokkal gyatrább tanulóknak bizonyultunk. Azért igyekeztünk élni a szövetség adta lehetőségekkel és köteleességekkel, de nem jeleskedtünk igazán. Mária azonban halkán és szelíden – egészen pontosan Gódány Annán keresztül – hívott minket azzal a mondatával, hogy „Servus Marie nunquam peribit”. Így kerültünk el tavasszal erre a tematikus, szeretetszövetséges hétvégére. Ahogy közeledett az időpont, egyre izgatottabban vártuk, őszinte kíváncsiság volt bennünk, milyen is lehet egy ilyen szűk három nap.

Utólag tudtuk meg, nem is olyan kis dolog, hogy egyáltalán bejutottunk a hétvégére. Első este kezdett úrrá lenni rajtunk némi pánik, ugyanis alig voltak párok, akik velünk együtt szintén a harmincas korosztályt képviselték volna, a legtöbben igazi nagy nevű veteránok voltak. Végül már a bemutatkozó kör eloszlattott bennünk minden kétséget és izgalmat, mert azonnal kiderült, hogy mindenki teljesen nyitott, kíváncsi, alázatos, és baromi jó fej!

Előadónk Szelestei Barbi és Gábor, valamint Kaposi Andi és Laci voltak, tüneményes házigazdánk pedig Lipóczki Erzsike. Az egész hétvégét mély

őszinteség és rendkívül bensőséges megosztások jellemezték. Az Atya-tanulmány nagy élmény volt – bár még csak másodszor foglalkoztunk ilyesmivel –, egyre közelebb, emészthetőbb, szerethetőbb ez a műfaj számunkra. Az előadók az előzetes kérdéseink, a bemutatkozó kör és a hétvége folyamán adott visszajelzések alapján egészen személyre szabták az előadásait, amik nagyon mélyek, érthetőek és tartalmasak voltak.

Kentenich atya életét jó újra és újra átismételni, mert mindig adódik egy olyan momentum, ami megfog belőle, ami újat ad. Most is így történt. „Ami a fa számára a gyökér, az nekünk a szeretetszövetség” – ez volt a címe a második előadásnak, ahol pontonként haladva kaptunk szempontokat a Szűzanya ígéretei és kérései kapcsán. Minden Óbudaváron hallgatott előadás segít leporolni és még inkább tisztázni azokat a sajátos schönstatti kifejezéseket, amiket gyermekként nem igazán értettünk, de most egyre közelebb kerülnek a szívünkhöz. Délutánra fórumot szerveztek kedves előadóink, ahol az aktuálisan felmerülő kérdéseinkre kaphattunk választ. Az utolsó előadás a Szentély kegyelmeiről szólt, melyben a számomra legkedvesebb mondat a személyes eszményről szóló részben hangzott el: „Ceruza vagyok a Jóisten kezében, amivel a világ számára szerelmeslevelet ír.”

A szabad percekben mi rendesen küzdöttünk a gyermekeinkkel, de a kettesben érkező párok számára nagy ajándék volt a reggeli előtti áhítat és szentségimádás lehetősége a kápolnában. Ahogy az aratás felé közeledtünk, sokan megfogalmazták a vágyunkat: „Jó nekünk itt lennünk!” És nagyon nem akaródzott lejönni a „Tábor hegyről”, és hazamenni a sodró, kísértő és lanyhuló hétköznapiokba.

Számomra a hétvége egyik legnagyobb ajándéka az volt, hogy sikerült lejegyezni az aratás kulcsmondatait minden résztvevőtől, amik hihetetlen értékesek voltak, és segítettek megérteni ennek a kifejezésnek a valódi lényegét, ízét. A másik pedig a társaság, a jó beszélgetések, őszinte érdeklődés, a nyitottság megtapasztalása volt. Összességében egy ilyen hétvége szerintem egy amolyan „instant családnapoknak” felel meg, nagyon mély, nagyon velős, rendkívül sokat ad; akár a nyár előszeleként vennénk részt egy ilyen, akár a családnapok helyett, ha nem sikerült bejutni az adott évben nyárra.

Hála érte!

Egymásba írt szívek ünnepe

2024. július 6-án Óbudaváron ünnepeltük a kápolna alapkőletételének 20 éves jubileumát, Ozsvári Csaba 15 éves halálévfordulóját és az elkészült Mária-kert megáldását. Ezen az ünnepen mutatták be az épülő új szállásépületet is. A családok hétköznapi megszentelődését szolgáló közösség otthoni háziszentély felállítására ösztönzi a házaspárokat. A háziszentélyek „főoltára” ez a kápolna.

Az ünnepi alkalom a most elkészült Mária-kertben kezdődött. Gertrud-Mária Erhard nővér, a magyar közösség egyik vezetője mondott köszöntőt. Majd Arkadius Sosna lengyel származású schönstatt atya, az általános nemzetközi vezetőség tagja megáldotta a kertet, ami a közösség számára a sorsközösség és a Krisztushoz vezető út szimbóluma. A kert közepén található missziós kereszt a küldetésünkre és a kereszthez való kapcsolódásra hívja fel a figyelmet.

A megemlékezés Ozsvári Csaba 15 évvel ezelőtt bekövetkezett halálának helyszínén, a kápolna mellett folytatódott. Csaba emlékhelyénél Thorday Attila atya, a boldoggá avatási folyamatot előkészítő bizottság tagja mondott beszédet. „...Ha szeretet nincs bennem, olyan vagyok, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. Csaba a zengő ércet olyan nagy szeretettel töltötte meg, hogy Isten láthatatlan jelenlétét is láthatóvá tette általa.”

Az együttlét ünnepi szentmisével folytatódott, amelynek főcelebránsa Udvardy György érsek atya volt. aki a kápolna küldetéséről és a közösség által megtalált nevééről beszélt: *Egymásba írt szívek szentélye*. A schönstatti lelkiség a szövetség alapul: szövetség Istennel, szövetség egymással a házasságban és szövetségünk a közösségben, az Egyházban.

Délután négy helyszínt járhattak be a résztvevők. Idegenvezetés zajlott a Mária-kertben, ahol mélyebb, részletesebb betekintést kaphattak a résztvevők a kert spirituális jelentésébe. Volt lehetőség az emlékhelynél Csaba hitvalló életét jobban megismerni, és az Ozsvári teremben a *Hűség és alázat* című Ozsvári Csabához kötődő kilenced alapján készült kiállítást megtekinteni. A kápolnában a megépülésének lelki folyamatát és a berendezési tárgyak üzeneteit lehetett megismerni. A most készülő új szállásépület mellett a schönstatti lelkiség küldetéséről, a magyar közösség múltjáról és jövőbeli víziójáról lehetett beszélgetni. A délutáni programok alatt a gyerekek szervezett foglalkozásokon vehettek részt.

.....

A háziszentélyek
„főoltára” ez a kápolna.

.....

Mennyei Atyánk, Te Ozsvári Csabát hitvalló és hűséges életében munkatársaddá fogadtad, amikor családapaként és egyházművészként a Te eszközöd lehetett mások életében.

Kérünk, hogy tanúságtétele által segíts bennünket az Egyház iránti szeretetben és hűségben!

Indíts minket arra, hogy az Egyház papjait úgy segítsük szolgálatukban, hogy igazán szeretjük őket.

Add, hogy Csaba példája és közbenjárása által a papok elmélyüljenek hivatásukban, a családapák megerősödjenek a családjuk iránti hűséges szeretetben, a művészek pedig az Igazságot és az Élet kiteljesedését szolgálják.

Kérünk, mutasd meg, hogy szándékos-e Ozsvári Csabát a magyar katolikusok elé példaként állítani, és az ő boldoggá avatási eljárását elindítani!

Szűzanyánk, gondoskodj rólunk és vezess minket!

Amen

Egymás szívébe íródtunk

(Beszámoló a Kentenich pedagógiás családnapokról)

A Szűzanya csodája, amit újra és újra átélhetünk Óbudaváron: az egymás szívébe íródás. Ennek számos konkrét csodáját élhettük át a Kentenich pedagógiás családnapokon július 28. és augusztus 3. között Óbudaváron. Házigazdaként mi mindig kicsit másképpen éljük meg a családnapokat.

.....
Szűzanya, Neked
ajánljuk ezt a hetet!
.....

Hónappal ezelőtt kaptunk egy excel táblázatot a résztvevő családok adataival. A 14 családból szinte senkit sem ismertünk. A sok család akkor még csak egy adathalmaz volt arcok nélkül. Aztán elkezdődtek az előkészületek, eljött a nagy nap, és megérkeztek a családok. Voltak, akik harsányan, voltak, akik egy egész lószállítóval, volt család, akik 6 gyerekekkel jöttek. Mindenki a saját élethelyzetéből, a maga kérdésével az ország számos pontjáról.

Családnapunkat a schönstatti kápolnában egy közös imával kezdtük: Szűzanya, eléd hozzuk mindazt, ahonnan jövünk, mindazokat a dolgokat, amiket a szívünkben hordozunk. Neked ajánljuk ezt a hetet!

Este a bemutatkozáskor minden házaspár bemutatta azt a személyes tárgyat, ami kifejezi kapcsolatukat. Többen egy kötédarabot hoztak, ami három szálból van összefonva: Isten és a házastársak olyan mély egységet alkotnak, amit szinte lehetetlen elszakítani. Mások cserépedényt, vagy éppen az egyszer eltörött cserépedény művészi javítását: a kínai kintsugi módszert, amely révén az edény még az eredeténél is értékesebb lesz.

A gyerekvigyzó csapat a reggeli szentmise után aztán bevetette magát a munkába, miközben az előadások zajlottak. Pécsi Rita első előadásában az önbecsülésről beszélt. A következő napokban pedig a személyes eszményről. Volt szó a nemi identitásról és az építő kritikáról. Számos értékes gondolat hangzott el. Hogy a személyiség tükörből épül. Hogy dolgoznunk kell önbecsülésünkért. Hogy szabad hibázni. Az eszménykeresés kapcsán elhangzott, hogy a személyes eszmény olyan, mint egy mágnes, ami rendezi életünket. Azonnal irányt ad. Óriási erő van benne. Keresnünk kell ezt az eszményt, hogy erős személyiségeként ellent tudjunk állni a mai kor sodródásának. A helyes kritika arányát is megtanultuk: 3:1, de inkább 5:1. És házi feladatul kaptuk, hogy próbáljunk törekedni ennek az arálynak a megélésére, ami egyáltalán nem könnyű feladat.

Délutánonként a házaspárok négyesben is beszélgethettek Ritáékkal.

A hét folyamán volt apa–fiú focimeccs, szerdán kirándulás egy közeli kilátóhoz és két este 22 óra után szentségimádás. A hét folyamán sok ismeretség, barátság kötődött. Jó volt látni a gyerekeket, akik önfeledten játszottak, énekeltek, barkácsoltak. A családok is összekovácsolódtak: szívünk lassan egymásba íródott.

Az esti házastársi beszélgetések nagyon mélyek és személyesek voltak. Azt a kérdést jártuk körül, hogy hogyan íródtak be a házaspárok egymás szívébe, és hogy most hogyan vannak egymás szívébe írva.

A hét záró szentmiséjén pedig három házaspár szeretetszövetséget kötött a Szűzanyával. Nagy öröm volt ennek az eseménynek a részeseivé válni. Így még mélyebben meg tudott valósulni a Szűzanya szívével való egybefonódás is. Ez volt talán a hét csúcspontja. A záró szentmisét Ki mit tud? és tábortűz követte.

Egy hete érkeztünk haza családnapunkról, és azóta azon tűnődöm, hogyan lehetséges, hogy ilyen gyorsan, egy hét alatt a szívembe írta magát olyan sok kedves résztvevő, család és gyermek. Ez Schönstatt nagy titka és ajándéka számunkra. És az egymás szívébe íródás lehetőségessé vált a Szűzanyával is a szeretetszövetség által... Hogy hogyan? Talán valahogy így:

„Semmit Nélküled, Semmit Nélkülünk!”
Köszönjük, Szűzanya!

Óbudavári hírek

Az utolsó „Óbudavári hírek” óta sok változást tapasztalhatnak a hozzánk érkező zárandokok, kirándulók, családnapos résztvevők.

A július 6-i szép ünnepünkre az itt időző szövetségi évfolyamok tagjainak köszönhetően rengeteg önkéntes munkával nem csak az új épület környezete rendeződött. Aki építkezett már, tudja, mennyi minden felhalmozódhat egy építési területen! A nagy melegben sűrögtek-forogtak a házaspárok, hordták a sítet, szemetet, söpörték a port, rakták a követ, és sorolhatnánk még ezer kisebb-nagyobb szolgálatot. Közben csodálatos Mária-kert bontakozott ki a régi dzsumbuj helyén. Itt is sokat tevékenykedtek az önkéntesek, például: csiszolták-festették a padokat, hordták a murvát, helyezték el a mérföldköveket, rakták le a mezsgyére a hiányzó növényeket és sziklákat. Azóta is szívesen elidőznek a kertben – leginkább az esti, árnyékos órákban – gyerekek és felnőttek. A nagy nyári szárazságban valódi oázissá vált a missziós kereszt alatti kert. Mindenkire hat a lélekkel átitatott harmónia, amiben jó játszani, beszélgetni, imádkozni, gondolkodni. Köszönjük szépen!

A családnapok gördülékenyen zajlanak. Itt is szeretnénk megköszönni az előadó- és házigazda házaspároknak a szolgálatát és minden család adományát, akik hozzájárultak ahhoz, hogy a kedvezményt igénylő családok is részt tudjanak venni akár Óbudaváron, akár a külső helyszínekre szervezett családnapokon! Egyre többen találkoztak Csabával, új munkatársunkkal, aki Mónikával együtt nagyon jól helytáll a konyhában. Ők mindig örülnek a kedves, hálás visszajelzéseknek. Idén is sok schönstatti fiatal segített nekik. Nagyon jó volt a konyha légköre.

Elkészült a Kultúr kerítése, a Tilmann-ház külső színezése, krétafállal bővült az ebédlő előtt várakozók öröme az egyik falfelület, és már a belső hidegburkolatokat rakják le a munkások a készülő szállásépületben. Reméljük, hamarosan használni is tudjuk majd. Terveink szerint még idén elkezdjük a másik házat is. Ha a Szűzanya úgy akarja, akkor a befejezéshez még hiányzó forrásokra is találunk megoldást. Köszönjük mindenkinek, aki imával, kétkezi munkával, adománnyal támogatja a központ fejlesztését.

.....
A nagy nyári
szárazságban valódi
oázissá vált...
.....

Ezzel az új rovattal szeretnénk időről időre tájékoztatni Titeket a KH történéseivel kapcsolatosan.

Schönstatt Mozgalmunk budapesti Közösségi Helyét 2016 óta használhatják fiataljaink. 2019 decemberében érkezett meg a szentélybútor, melytől igazán otthonossá vált. 2023. október 18-án köttetett meg a zirci apátsággal az a tartósbérleti szerződés, mely 50 évig garantálja, hogy sajátunkként használhatjuk, fejleszthetjük és mozgalmunk budapesti régiójának központi helyszíne lehet. Ahol a mag szára szökken, ott új élet növekszik. Úgy érzékeljük, Mária letelepedett a KH-n és mindnyájunkat hív. Így alakult, hogy már nem csak az ifjúság, hanem a családok közösségi helye is a KH.

Október óta minden hónapban szentmisével ünnepeltük meg a szövetség napját, nagypénteken keresztutat jártunk Tilmann atya elmélkedései alapján, bérmálkozási felkészítő, szentségimádások, számos ifjúsági program és családcsoportok találkozási valósultak meg. A Szűzanya hónapjában, a szövetség napján családi majálisra hívtuk közösségünk tagjait. Meglepetésként még egy győri család is velünk ünnepelt. A vidám, tartalmas előpünkösdi napon megújítottuk szeretetszövetségünket, meghallgattuk Margit-Mária nővér, Soós Virág és Kovács Maja előadásait, illetve KHörtánccal vártuk a Szentlélek eljövetelét.

Nagyon hálásak vagyunk azért is, mert a lelki kötődésen túl egyre többen éreznek felelősséget budapesti központunk iránt. A munkahasznalatokon sok dolgos kéz által megújult a kert és az épület ablakai is ragyogóan tiszták lettek és elkészült egy sekrestyeszekrény. Áprilisban nagy felújítás kezdődött: az emeleten egy fürdőszoba és egy szoba új arculatot kapott, a tetőn az akut hibák javítása megtörtént. Az építkezés költségeinek nagy részét a nemrég meghirdetett adománykérő levelünkre érkezett támogatásokból tudtuk fedezni. Hálás szívvel mondunk köszönetet Nektek és imát Értetek, akik szíveteken viselitek a KH sorsát. A Jóisten és Háromszor Csodálatos Anyánk fizesse meg Nektek önzetlen, bőkezű jószágokat!

A szív szövetsége

Boldog születésnapot, Schönstatt!!!

110 évvel ezelőtt, 1914. október 18-án Kentenich atya és a gondjaira bízott fiúk összegyűltek Schönstatt (város) kis kápolnájában, ahol nevelőjük beszédet mondott:

„...Ne okozzon gondot nektek a kívánságotok teljesülése. Ego diligentes me diligo. Én is szeretem azokat, akik szeretnek engem. Bizonyítsátok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékok! Most van erre a legjobb alkalom. Ne higgyétek, hogy a mai komoly és nagy időkben valami

rendkívüli dolog az, ha a magatokkal szemben támasztott követelményeket a korábbi generációkénál magasabbra, sőt a legmagasabbra fokozzátok. Az isteni gondviselés terve szerint a világháború a maga hatalmas impulzusaival rendkívüli segéd-eszköz lesz az önmegszentelések művében. Ezt az önmegszentelést követelem meg tőletek. Ez az a páncél, amit fel kell öltönetek, és ez az a kard, amellyel a kívánságaitokért harcolnotok kell! Gyarapítsátok hát szorgalmasan a kegyelmi tőkét! Szerezetek sok érdemet hűséges és még hűségesebb kötelességteljesítés által, buzgó imaélet által, és bocsássátok azokat a rendelkezésekre! Akkor szívesen idetelepszem közetetek, és bőkezűen osztok adományokat és kegyelmeket. Akkor a jövőben majd erről a helyről magamhoz vonzom az ifjú szívüket, és úgy nevellem őket, hogy hasznos eszközökké váljanak a kezemben...”

Milyen szívesen olvassuk, ízleljük ma is e szavakat, mennyi szép ígéret – *semmit Nélküle!*

És milyen szép, hogy a Szűzanya velünk személy szerint szeretne szövetségre lépni, és hogy mi is tehetünk érte valamit! Valóban megtisztelő!

„Egy férj mesélte a következő történetet: korábban nagyon zavart, ha a feleségem az evőeszközöket beszórt a fiókba. Nekem fontos volt, hogy a kanalak, villák és kések párhuzamosan sorakozzanak a helyükön. Gyakran mérgelődtem a rendtelenség láttán, és ezután alig tudtam kedvesen szólni hozzá. Ez a helyzet gyakran adott alkalmat arra, hogy az egyéb sérelmeket is felidézzem. Végül úgy döntöttem, hogy odaajándékozom ezt a nehézséget a Szűzanyának. Időnként most is előfordul, hogy a fiókban felborul a »rend«. Ilyenkor mosolygok magamban, és arra gondolok, hogy sietett a drága, és nem volt ideje. A minap megdi-

csértem: »Ma rendes munkát végeztél!« Aztán együtt nevtünk. A Szűzanya azt kéri, hogy »bizonyítsátok be, hogy szerettek..., akkor szívesen idetelepszem közétek, és bőkezűen osztok adományokat és kegyelmeket«. Sokan megtapasztalhatták már, hogy a Szűzanya túlcserdülő mértékkel méri kegyelmeit. Ez a szövetségi logika.

Kölcsönös nagylelkűség. Itt a schönstatti lelkiségünknek a második lényeges pontját érintjük. A szeretetszövetség üzenetét. A schönstatti Szűzanya sajátos Szűzanya. Természetesen az összes Szűzanya ugyanaz a Szűzanya. De Ő egyszer az egyik oldaláról mutatkozik, egyszer a másik oldaláról. Lourdes-ban meggyógyítja vagy megerősíti a betegeket. Schönstattba azért jön, mert azt szeretné, hogy szeressünk. Azt mondja, hogy szeretnék a házadba menni, szeretnék nálad a házban egy kis zarándokhelyet létrehozni számodra és a családod számára, de szeretném, ha ajándékoznál valamit nekem. Szeretném, hogy nekem ajándékozd a társad iránti szeretetedet, megajándékozz a gyermekeid iránti szeretetteddel. A munkád iránti szeretetteddel. Hogy megajándékozz a bátorságoddal, amikor nehéz helyzetben találsz magad. A saját magaddal szembeni türelmeddel. Jön a Szűzanya, és meghív bennünket arra, hogy jobban szeressünk. Ő pedig a maga részéről meg akar bennünket ajándékozni. És erre használjuk azt a kifejezést szívesen, hogy szövetség. És

a szívünkben nagylelkűség keletkezik. Örömmel leljük abban, hogy másokért tehetünk valamit. És most találkozunk az Istennel. És Ő a társunkat ajándékozta nekünk. A társunk testét. És mi neki ajándékozzuk magunkat. És fölébred bennünk a vágy,

.....

...nekem ajándékozd a társad iránti szeretetedet, megajándékozz a gyermekeid iránti szeretetteddel.

.....

hogy a másikat boldoggá tegyük. A házastársi együttlétünk azt jelenti, hogy boldogítani szeretnénk egymást. Megtanuljuk a Schönstatti Kegyelmi Anyánál, hogy az ajándékozás gazdagít. Schönstatt a szeretet iskolája.» (Élő szeretetszövetségben, Családnapok 2014)

Apró lépésekkel, mindennapjaink megszentelésével igyekezzünk a Szűzanya kezét fogva haladni a schönstatti úton!

Ha szeretnétek szeretetszövetséget kötni, írjatok a czettf@gmail.com e-mail-címre!

Töltekezés a hegyekben

Július 8–12. között a Fiúmozgalom tizenhat tagja elutazhatott a svájci hegyek közé testileg és lelkileg feltöltődni, közösségben épülni, és Schöstatt szellemében fejlődni.

Vasárnap este gyűltünk össze a KH-n, ahol finom vacsora fogadott bennünket. Az asztal körül ülve megismerhettük azokat, akikkel még nem találkoztunk, ezt követően pedig örömmel gyűltünk össze egy napzáró imádságra. A szentély előtt izgatottan tértünk nyugovóra, várva a másnapi indulást. Hétfőn hajnalban szálltunk be a két kocsiba, és máris az autópályán találtuk magunkat. Az út első részében walkie-talkie adóvevők segítségével játszottunk csoportos vetélkedőket, melyben a két csapat a két autó tagjai voltak.

Hamarosan megnőtték az út mellett a hegyek, az autópályáról főútra hajtottunk, és nemsokára egy szerpentinre folytattuk utunkat. Ezen haladva megérkeztünk Stiervába, ahonnan egy keskeny úton kellett tovább mennünk az erdőn keresztül, majd megérkeztünk a Svájci Fiúmozgalom házához, amelyben laktunk. Itt, amerre a szem ellátott, mindenféle hegyek magasodtak, rajtuk pedig zöldellő fenyvesek, patakok, zsembékos tisztások és legelők terültek el. Néhány fakunyhó kivételével csak a természet vett minket körül. Az esténket hálaadással, rajzos visszatekintéssel és szentmisével fejeztük be.

A második napunk a kirándulásról szólt. A ház fölött található csúcokat vettük célba. Útközben részt vehettünk egy reggeli imán, majd egy páros beszélgetésen, ezután kötetlenül folytattuk utunkat. Több csodás hegycsúcot is megnéztünk, melyekről fantasztikus kilátás nyílt az Alpokra. Visszafelé még egy vörös vizű tavat is találtunk. Este megint értékeltük a napot, és ismét meghitt szentmisével fejeztük be.

Szerdán hajnalban kezdődött a nap, ugyanis napfelkeltés misén való részvételre volt lehetőség. A délelőtti lelki programmal telt,

melyben Schönstatt lelkületének fontos elemeit ismerhettük meg. Délután nem maradhatott el a döfőnye, ezt követte egy kis magunkba fordulás, csendes elmélkedés a természetben. Vacsora után a szokott módon rajzos visszatekintéssel adtunk hálát.

Másnap délelőtt ismét szellemi program volt soron, amelyben olyan schönstatti lelki alapelemekről hallhattunk, amelyeket mi is beépíthetünk az életünkbe. Délután ismét volt alkalom beszélgetésekre, elmélyülésre a természetben. Ezt követően szeretetszövetség kötésre is volt lehetőség, erre is lehetett készülni ezekben az órákban. Erre egy misén volt alkalom, amit a Svájci Fiúmozgalom apró kápolnájában tartott Péter atya. Személy szerint én is megkötöttem a szeretetszövetséget, aminek nagyon örülök. Jó minden napunknak akár csak egy apró részét is megosztani a Szűzanyával.

Vacsora előtt néhányan lementünk egy közeli völgyben folyó hideg vizű patakhoz, amelynek egyik kiszélesedésében meg is mártóztunk. Nagyon jó élmény volt mindannyiunk számára egy ilyen szép és eldugott helyen fürdeni a természetben.

...én is megkötöttem a szeretetszövetséget,
aminek nagyon örülök.

Utána megvacsoráztunk, és a már megszokott módon hálát adtunk a napért.

Másnap reggel indultunk haza szép élményekkel gazdagodva. Ezeket felelevenítve aratást tartottunk, amelyben beszámoltunk a sok jó beszélgetésről, lelki élményről, jókedvről, örömről, váratlan kalandokról, imádságokról és új tapasztalatainkról.

A Svájcban töltött élményekben gazdag, tartalmas napok alatt nagyszerű közösséggé kovácsolódtunk össze.

Lánytábor

Az idei évben a 11-12 évesek lánytáborát június 30. és július 6. között rendeztük meg. Nagyon jó hangulatban, 34 kislánnyal töltöttünk el egy hetet Balatoncsicsón.

Hála a nyitott szívű lányoknak és a Szűzanya kegyelmeinek, az egész hét során intenzíven megtapasztalhattuk a Jóisten békességet árasztó jelenlétét. Ez a lányokon is látszott, a hét végére pedig sokan döntöttek úgy, hogy megkötik vagy megújítják a barátságszövetségüket Máriával.

A tábor lelki programjában az imaformák voltak középpontban. Minden reggelen egy újabb módszert próbáltunk ki, így a hét végére mindenki jobban megismerhette, hogyan tud jobban kapcsolódni az Atyához. Volt közbenjáró ima, dicsőítés, ima bibliai szöveg segítségével, relaxációs ima.

A tábor alatt persze a játék sem maradhatott el, a focipályás méta közös kedvencévé vált a csapatnak. A lányok csodálatos pólót batikoltak. A délutáni kiscsoportos beszélgetések és az esti páros „húsz percezések” egyre közelebb hoztak minket egymáshoz.

Hálát adunk ezért a csodás hétért!

Kislánytáborból hazafelé

A szülők dolgoznak, úgyhogy nagymama és nagypapa mennek a kislányokért a táborba. De nagy örömmel teszik. Nagymama 15 éven át vezetett schönstatti kislánytábort, és kicsit fáj a szíve, hogy már nem vehet részt személyesen. Ám a következőkben kiderül, hogy csodaszépen kárpótolja az Isten, és ő ezért szívből hálás neki. A lányok repülnek a nagyszülei nyakába. Az arcukon látszik, hogy nagyon jól érezték magukat, és az autóban mesélnek is egymás szavába vágva.

– *Mi volt a legjobb?*

– Az volt a legjobb, hogy sokat imádkoztunk! *(Ez minden képzeletet felülmúl! Ezek a kislányok hét és fél és hatévesek!)*

– *És hogyan imádkoztatok?*

– Hát mindig! Reggel és este és étkezés után is, és napközben is. És a legjobb a szeretetfürdő volt!

– *Az micsoda?*

– Hát lefekszünk a földre, becsukjuk a szemünket, és ellazítjuk minden izmunkat. És akkor a Júlia elmondja, hogy mi mindenért lehetünk hálásak, amit a Jóistentől kaptunk. És fürdünk az Isten szeretetének tengerében. És a papírszentélyre száraz hálavirágokat ragasztottunk!

– *Micsodát?!*

– Hát voltak lepréselt száraz virágok, és ha valamiért hálásak voltunk, akkor egyet kiválasztottunk, és felragasztottuk a nagy, kartonpapírból kivágott szentélyre. *(Ez a szentély azonnal feltűnt az előtérben, amikor megérkeztünk, és telis-tele volt szebbnél szebb mezei virágokkal.)* És az is nagyon jó, hogy megtudtuk, hogy mi hercegnők vagyunk.

– *Igen!*

– Mert Isten a király, és mi az Ő gyermekei vagyunk. És az volt a szabály, hogy ha fiú lép a tábor területére, akkor sikítani kell. De ha olyan jön, akinek korona van a fején, akkor nem sikítunk.

.....
És a legjobb
a szeretetfürdő volt!
.....

– *És kinek volt korona a fején?*

– Például a papnak. Meg néhány barátnak. Az is szabály volt, hogy este hagyjuk a másikat aludni. És reggel nem megyünk ki a szobából ébresztő előtt.

– *És működött?*

– Működött. És nagyon finomakat ettünk.

– *Miket?*

– Sok mindent. És minden nagyon-nagyon finom volt.

Helyhiány miatt itt a párbeszéd lezárul. Köszönöm, drága Szűzanyám, hogy magadhoz vonzod az ifjú szíveket! Kimondhatatlan hála tölti el a lelkünket azokért, akik ezt a táborot lehetővé tették, és elsősorban azokért a nagylányokért, akik a táborot vezették, valamint azokért, akik őket ilyen szép gondolatokra indították. Szívedbe írom a nevüket, légy velük egy életen át!

Oázist építünk forrásodnál

E köré a jelmondat köré épült az idei fiútábor. A valós forráshoz épült oázis leginkább egy slagot és három hordót jelentett, de azt hiszem, lelkiekben ennél valamivel messzebbre jutottunk. A szentély forrásához épített tábori oázis építésünk egy kétnapos óbuda-vári zárandoklatban és a tábor végi szeretetszövetségkötésben csúcsondott ki. A zárandoklatot nehezítette még a mindenki által egy ideig cipelt gitár is, és ezáltal még inkább feszegette határainkat az amúgy is emberpróbáló túra. Szerencsére összes nehézségünket fel tudtuk ajánlani a kegyelmi tőkébe, amiket idén búzaszemek jelképeztek. Ezeket minden este megőröltük, és a tábor végi misén ebből a lisztből készült kovásztalan kenyérral áldozhattunk. A minden esti aratást a napról készült szép és kevésbé szép rajzainkkal tettük szórakoztatóbbá. A tábor végi zárómisén pedig megköthettük a szeretetszövetséget, és egy ekkora ünnepezh méltó, két méteres máglyával zártuk az estét.

Schönstatti sérült tábor

Schönstatti sérült tábor már több mint tíz éve van nyaranta Viki és Zoli szervezésében. Ez a hét feltöltődés rengeteg élménnyel a táborozók és a segítők számára, és egy kis pihenés a sérült gyermeket nevelő családoknak, akik az év további 51 hetében hűséges türelemmel élik az extra kihívásokkal járó napjaikat. Szeretnék most kicsit mesélni ezekről a táborokról, melyek nekem oly sokat jelentenek.

Az első évemben még csak egy jó lehetőségnek tűnt, hogy együtt tölthessek egy hetet nyáron a barát-nőmmel. Valóban szuper hét volt, sok gyerekkel, és világossá vált, hogy pedagógiai irányban kellene majd továbbtanulnom. Pár hónap érelődés után megfogalmaztam azt is, hogy ha már ezekkel az „extrásabb”

gyerekekkel is olyan jól kijöttem, miért ne lehetnék akár gyógypedagógus?! Be kell vallanom, hogy beírták magukat a szívembe... Azóta már több schönstatti gyógypedagógus hallgató jár a táborba, illetve más érdeklődők is – hiszen ehhez csak nyitottság kell. Na, jó, azért néha egy kis türelem is jól jön a táborozók kérdés- vagy közlésáradatához. Szerencsére a „világ legrosszabb játéka”, vagyis a csendkirály bevethető egy-egy perc erejéig.

A tábort én egy nagy családi nyaraláshoz szoktam hasonlítani. Kényelmes reggeli, délelőtti játék a hatalmas kertben, majd ebéd Zoli méltán híres főztjéből (olykor kiegészítve más profi szakács segítségével). Csendespihenő házimozival vagy olvasással, délután jó idő esetén pedig irány a balatonlelle strand! Máskor sétálunk a kikötőben, a környéken a gyurgyalagok faláig vagy a játszótérre, el a sokat emlegetett Papp ABC mellett. Vacsora után elmaradhatatlan az esti ima a napi hálaadással, ahol a sok szeleburdiság mellett mindenkinek a mélységét is megtapasztalhatjuk.

Minden táborban vannak slágerek, és a táborozóknak meglepetésül különleges produkciók. Így tavaly óta már *Ki mit tud?* is

van a végén, különféle dalokkal és táncokkal (musical slágerek és Michael Flatley), tornamutatványokkal, mesével.

Hívok mindenkit, hogy jöjjön, tapasztalja meg maga az élményt, hi-

szen szavakkal nehéz átadni, mit is jelent. Mindig elkél plusz segítőkész kéz, akár csak pár napra vagy órára – a táborig vendég nagy megbecsülésnek örvend a táborozók közt (is)! Ha a Jóisten és a Szűzanya nem táborozna velünk, minden erőfeszítésünk kevés lenne. Ugyanakkor nekünk kell az Ő gondoskodó kezeiknek lennünk, egymás nélkül sem menne. *Semmit Nélküled, Semmit Nélkülünk* – a tábor hetén ezt mindig sokszorosan érezzük.

Idén is lesz Élesztő Budapestén!

Tavaly októberben a vidéki egyhetes Élesztőn inspirálódva páran, schönstatti fiúk és lányok szerveztünk egy missziót a fővárosba. Nem tudtuk, hogy sül el, egyfajta vízenjárás volt, de minden nehézség és bonyodalom ellenére, vagy pont ezek által, a Jóisten különös módon megáldotta. Vagy másképpen, Péter atya szavaival élve „a Szentlélek beállt az Élesztő mögé”.

Bár schönstatti alapokon és lelkiségen nyugszik a projekt, Budapesten elkezdtünk nyitni afelé, hogy minél több fiatal részt vegyen különböző közösségekből.

Habár a legnagyobb vágyunk az volt, hogy másokat élesztgessünk, mindenkire elvigyük az örömhírt, a legnagyobb ajándékot mi kaptuk: a sok-sok közösségből való 40 ember testvérré vált. Akkora egységélményt tapasztaltunk meg, hogy van, aki

azóta ezt a csapatot is közösségként tartja számon. Picit jobban megértettük, mit is ért Jézus EGYSEG alatt, mire is hív.

A Szentlélek az év során tovább működött, egyrészt egyre több ember szívében ültette el a vágyat az Élesztőzésre, másrészt Isten kegyelméből tavasszal megalakult egy schönstatti fiúkból és lányokból álló elkötelezett csapat, akik felelnek az Élesztőért. Egy-két hivatalosnak mondható változás is történt: most már a téli egyhetes misszió is kiegészült a lányokkal, illetve mivel nagy karizmánknak tartjuk a fiatalos lendületet, így 30 évnél meghúztuk a korhatárt is.

Idén is nagy lelkesedéssel vágunk bele az őszi budapesti Élesztőbe, melyet október 25. és 27. között tartunk! Vágyunk, hogy a megszólítások által a Jóisten megérintse az emberek lelkét, Életre hívja őket. Azon túl, hogy két forgalmas téren (a Móricz Zsigmond körtéren és az Egyetem téren) jelen leszünk, szervezünk két imaestet, egyet kifejezetten a még nem hívők számára, tartunk zenés örömszene menetet, megvendégljük egy ebéddel az arra nyitottakat a KH udvarán.

Szeretnénk kérni az imáitokat az Élesztőért, a szervezőkért és a megszólítandó emberekért, a schönstatti fiatalokért és más közösségekért, hogy adja meg az Isten a szükséges kegyelmeket, és minél inkább az Ő akaratát teljesítsük ezáltal.

Impresszum

A téli Oázis címe: „**Szalma a jászolban**”, melynek központi értéke a szent családdá válás lesz.

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!

Lapzárta: **november 1.**

OÁZIS 2024. ősz, XXXIV. évf. 3. (105.) szám, a Családok a Családeért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

oazis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Albert Ágoston, Bandár Márton, Bogdányi Boróka, Czigányik Lídia, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, Czett Ferenc és Mária, Geiger AndrisReni, Gyenese Balázs és Csilla, Hodován Péter és Margit, Komáromi Péter és Mária, Koncz Nóra, Lippai Géza és Judit, Margit-Mária nővér, Mészáros Zsuzsa, Mosoni István és Kati, Ozsvári Imri, Peszleg Tímea és József, Reményi Laci és Judit, Schumicky Ildi, Szabó Bálint és Anna, Szabó Izsák, Szigeti Anna, Ther-Illéssy Zsuzsi, Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter, Tóth Gábor, Török Orsi, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Vértesaljai László és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, unsplash.com, schoenstatt.hu, hairsapam.ro, Papp Ármin és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képválogatás, borítószerkesztés: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető az oazis@schoenstatt.hu e-mail-címen.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családeért Egyesületet!

Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

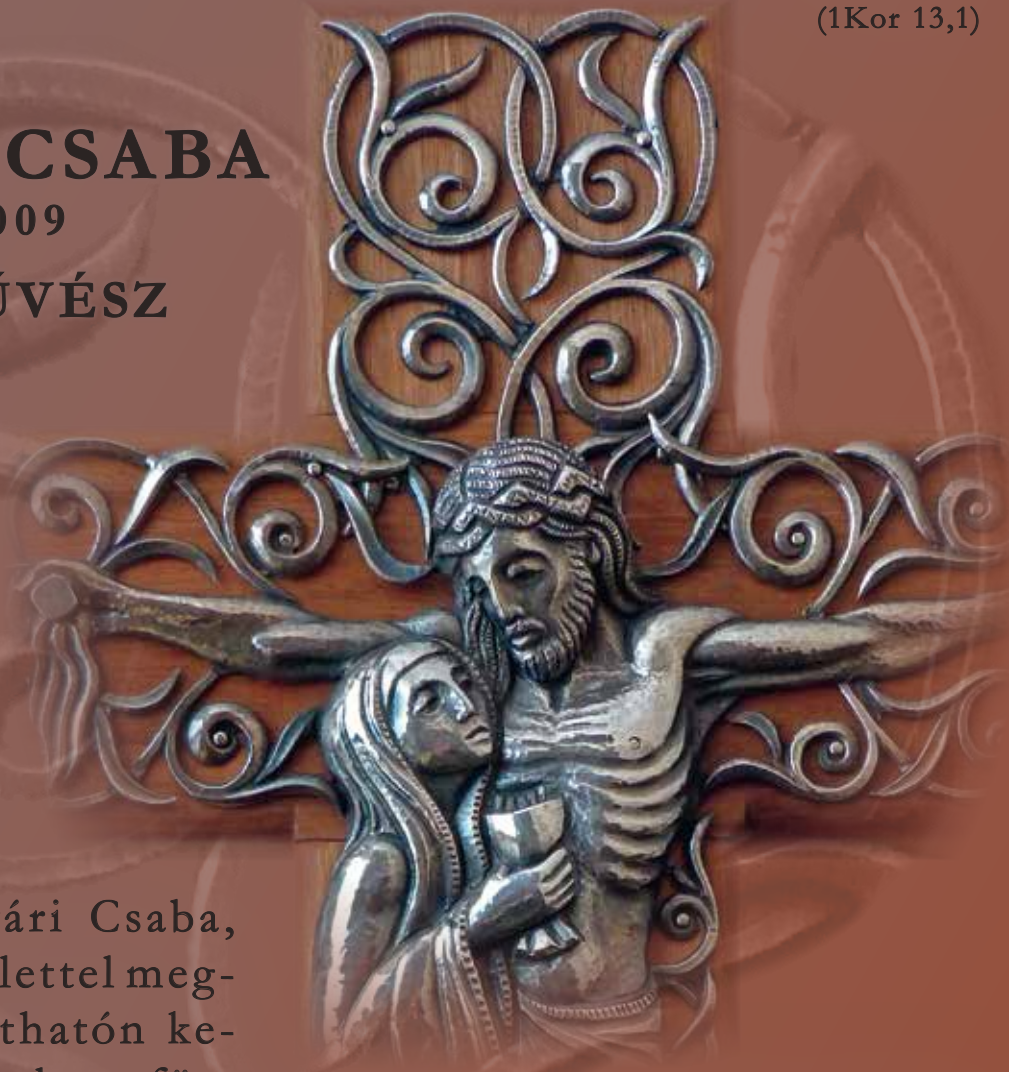
„Szóljak bár az emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, olyan vagyok, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.”

(1Kor 13,1)

OZSVÁRI CSABA

1963–2009

ÖTVÖSMŰVÉSZ

„Barátunk, Ozsvári Csaba, akiről most tisztelettel megemlékezünk, a láthatón keresztül a Láthatatlant fűrészte. Művészetét is ennek szolgálatába állította. Pengő ércel dolgozott, mégis minden, amit elmondott ezen a látzólag hideg, merev, mégis oly csodálatos anyagon keresztül, Isten felé hajlította a lelkeket.”

*Részlet Thorday Attila atya megemlékezéséből /Óbudavár, 2024. július 6./
Csaba halálának 15. évfordulóján*

